

Biblické úkoly

92

2. čtvrtletí

Z temnoty k slávě

Studujeme žalmy 73 - 150

Biblické úkoly - 2. čtvrtletí 1992

Překlad: Aleš Launer

Obálka: Pavel Dohnal

Technická redakce: Jan Pospíšil

**Vydalo oddělení sobotní školy ve vydavatelství a nakladatelství
křesťanské literatury ADVENT, Roztocká 5, Praha 6 – Sedlec**

Vedoucí oddělení: Milan Hlouch

Praha 1992

Vytiskly: Liberecké tiskárny, s. p.

ISBN 80 - 85002 - 53 - 1

Úvod

150 žalmů obsažených v knize Žalmů se tradičně dělí do pěti knih. Již dříve jsme studovali první dvě knihy, které zahrnují žalmy 1-72. Dvanácti z nich jsme se zabývali zvlášť podrobně.

V nastávajícím čtvrtletí budeme studovat zbývající tři knihy, které obsahují 78 žalmů. Nebudeme všechny podrobně pročítat, ale každý týden budeme studovat jedno téma a k němu vhodné verše z různých žalmů, někdy i z jiných biblických knih. Studentům sobotní školy doporučujeme, aby pročítali i ty žalmy, které nejsou zahrnuty do studia v tomto čtvrtletí.

Žalmy popisují pocity a zkušenosti, které lidé prožívali ve všech dobách. Proto mají co říct i nám dnes. David, jehož jméno je spojeno s většinou žalmů, prožíval různé – radostné i smutné – situace, vyrovnával se s nimi jako hluboce věřící muž a dovedl to vše působivě vyjádřit ve svých básních nebo písničkách, kterými žalmy vlastně jsou. Pěkně o tom píše Ellen G. Whiteová: "Styk s přírodou a Bohem, starost o stádo, nebezpečí a úleva z vyvážnutí, bolesti a radosti jeho skromného života nejen utvářely Davidovu povahu a měly vliv na jeho budoucí život, ale daly také vzniknout žalmům, jimiž tento sladký pěvec Izraele vzbuzoval lásku a víru v srdcích lidu Božího ve všech dalších dobách a přibližoval je jimi k milujícímu srdci Božímu, v němž žijí všichni tvorové Boží." (Patriarchové a proroci, str. 482)

Žalmy zaznamenávají jak zkušenosti Božích dětí tak i nekonečnou lásku a soucit našeho nebeského Otce. Odhalují nám zdroje pomoci, abychom mohli zvítězit nad pochybnostmi a nedostatkem odvahy.

Přehled: Žalmy 73 - 150		
3. kniha	4. kniha	5. kniha
Žalmy 73-89	Žalmy 90-106	Žalmy 107-150

1. úkol

Týden od 29. března do 4. dubna 1992

Je život spravedlivý?

Žalm 73, 77 a 94

Základní text

"Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení." (Ž 73,25)

Základní myšlenka

Proč se bezbožným často daří lépe než spravedlivým? Vyhrává v tomto světě zlo, nebo dobro? Proč musím právě já tak trpět? Kde je Bůh se svojí spravedlností, když...?

Lidé si dnes často kladou podobné otázky. Také žalmista před mnoha staletími je musel řešit. V postavení psance, v pronásledování, utrpení i nemocech naplňovaly jeho mysl pochybnosti. Bude pro nás užitečné, když se seznámíme s žalmistovými vnitřními zápasy a poznáme, jaké řešení svých životních otázek našel.

Naš úkol na tento týden poskytuje odpověď na mnohá "Proč?", která tak často vyslovujeme v období těžkostí. Chce utvrdit naši důvěru v Boží dobrotu a spravedlnost.

Život bezbožných (Ž 94,1-8; 73,6-11)

1. Co zneklidňovalo žalmistu, když sledoval život bezbožných lidí? Ž 94,1-3

Žalmista nemohl pochopit, jak to, že Bůh žehná i zlým, bezbožným lidem. Vycházel totiž z představ, které byly vlastní většině jeho současníků. "Židé si mysleli, že Bůh miluje jen ty lidi, kteří mu slouží. Podle jejich názoru to byli všichni, kdo plnili požadavky rabínů. Byli přesvědčeni, že na ostatní lidi se Bůh hněvá a proklíná je. To ale není pravda, prohlásil Pán Ježíš. Celý svět, jak lidé dobří tak i zlí se hřejí v paprscích jeho lásky. Této pravdě nás učí i příroda. Vždyť Bůh 'dává svému slunci svítit na zlé i na dobré a déšť posílá na spravedlivé i na nespravedlivé.'" (Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 58)

2. Jaké postoje zaujímají ti, kdo neuznávají Boží vedení ve svém životě? Ž 73,6-11; 94,4-7

Lidé, kteří neuznávají Boha, přičítají svůj prospěch svému vlastnímu úsilí a pyšní se svými úspěchy. Pýcha, násilí, posměvačství a rouhání jsou charakteristické pro jejich způsob života.

3. Za jakých okolností se i věřící člověk může ocitnout na téže pozici jako bezbožní lidé?

Ti, kteří se prohlašují za věřící, ale ve svém spasení spoléhají na své skutky, nejsou o nic blíže Bohu než ti, kteří Boha odmítají. (Řím 9,31,32) Nevěřící často tvrdí, že nepotřebují Boha, a někteří z těch, co se prohlašují za věřící, vlastně svým postojem vyjadřují: "Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji." (Zj 3,17)

4. Je úspěch známkou Božího požehnání a neúspěch naopak důsledkem Božího hněvu?
5. Sebevědomý mladý muž prohlásil, že za všechno ve svém životě vděčí jen svým rukám a své hlavě. Jak bys mu v té souvislosti ukázal na Boha?

Spravedliví v těžkostech (Ž 73,1-5; 77,1-10)

1. Jak reagoval žalmista, když viděl, jak se bezbožným dobře daří?
Ž 73,1-5

Závist je jednou z vlastností, která působí zhoubně v životě jednotlivců i rodin. Závistivý člověk s oblibou porovnává svůj životní úděl s životem lidí ve svém okolí. Přitom si ale všímá převážně jen vnějších věcí.

2. Jaký varovný příklad závisti zmiňuje Štěpán? Skut 7,9 (Viz 1 Moj 37. kap.)

Porovnávání vede k závisti a žárlivosti dokonce i mezi věřícími. V bibli můžeme pozorovat u mnoha významných osobností, jak je tyto vlastnosti přivedly k pádu.

3. Jaké otázky někdy trápí člověka ve chvílích slabosti a úzkosti? Slyší je náš Pán a odpovídá na ně, nebo si jich nevšímá? Ž 77,1-10

"Když (žalmista) přemýšlel o těžkostech a nebezpečí života,jevilo se mu to tak zlé, že se domníval, že jej Bůh pro jeho hříchy opustil. Svůj hřích viděl v tak silném světle, že zvolal: 'Zavrhne mě Pán navždy? Už nikdy nebudu mít jeho přízeň?'

Ale jak plakal a modlil se, održel jasnější pohled na Boží charakter a jeho vlastnosti." (3 BC 1149)

4. Žalmista záviděl bezbožným jejich rozkvět. Jakým způsobem se někdy projevuje závist křesťanů vzhledem k nevěřícím? Co je lékem na tuto závist?

Bůh vládne (Ž 73,16.17; 77,10-13)

1. Kde našel žalmista řešení svého problému? Ž 73,16(17) _

Člověk přirozeně hodnotí svoji situaci pozemskými očima. Když však vstoupí vírou do svatyně, místa Božího přebývání, kde Kristus slouží za svůj lid, potom lidský, pozemský pohled ustoupí božskému, kosmic-kému pohledu. Zcela jasně bude vidět, že velký spor mezi Kristem a satanem je základním důvodem, proč člověk trpí. Nepřítel Boha i člověka – satan – zasahuje do našich životů a působí těžkosti a utrpení. A přece Bůh tiší náš strach a dává nám ujištění konečného vítězství.

2. Co žalmistovi pomohlo získat znovu víru, že Bůh má všechno pevně ve svých rukou? Ž 77,11-13.16-21

Pohled do minulosti posiluje naši víru pro přítomnost i budoucnost. "V knihách, jež popisují historii lidstva, jeví se růst národů, vzestup a pád říší tak, jako by byly závislé jen na vůli a hrdinství člověka. Události se ve velké míře zdají jakoby určovány mocí člověka, jeho ctižádostí nebo svévolí. Ale ve slově Božím ustupuje opona stranou a spatřujeme v pozadí – nad i ve všem soupeření lidských zájmů, sil a hnutí – služebníky milosrdného Boha, kteří tiše a trpělivě uskutečňují uložení jeho vlastní vůle." (Výchova, str. 141.142)

3. Zkusil jsi někdy analyzovat svůj způsob myšlení, když zjistíš, že nedůvěřuješ Bohu? Jakým způsobem si můžeš udržet víru, přestože okolnosti jakoby naznačují, že ti Bůh nežehná?

Úděl bezbožných (Ž 73,18.19.27; 94,20-23)

1. Kdo jsou ti bezbožní, které popisuje Žalm 73? Jedná se pouze o vrahy, prostitutky, násilníky a překupníky drog? Ž 73.27

Ježíš řekl, že u soudu budou jen dvě třídy lidí. (Mat 25,31-46) Ti, které přijme do svého království popisuje jako své následovníky, kteří se nechávají vést jeho Duchem. Žijí životem služby a zájmu o druhé. Ježíš v nich přebývá, je jejich neustálým průvodcem. Duch svatý působí i na ty, které Ježíš odsoudí k věčnému zahynutí. Oni však vzdorují jeho působení, odmítají činit pokání a změnit svůj život. Žijí sobecky, hledají jen svůj prospěch.

Klasickým příkladem těchto dvou rozdílných postojů je Petr a Jidáš. Ve čtvrtek večer po večeři Páně byl jak Petr tak i Jidáš ve velmi nebezpečné situaci. Když se Jidáš rozhodl přijmout úplatek za zradu, překročil hranice milosti. "Při velikonoční večeři projevil Ježíš své božství, když odhalil zrádcův záměr. Ve své laskavosti zahrnul Jidáše do své péče o učedníky. Poslední nabídka lásky však zůstala bez povšimnutí. Tehdy padlo rozhodnutí o Jidášově případě a nohy, které Ježíš umyl, odešly, aby vykonaly dílo zrady." (Touha věků, str. 506)

Také Petr stál na nejisté půdě. Dovolil nepříteli, aby jej pokoušel. Když zapřel Ježíše, "tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra" (Luk 22,61). "Pohled na tu bledou ztýranou tvář, na chvějící se rty, na oči plné lásky a odpuštění, pronikl Petrovým srdcem jako šíp. Ozvalo se v něm svědomí... Na téměř místě, na němž Ježíš vyléval v mukách svou duši svému Otci, padl Petr na tvář a přál si, aby mohl umřít." (Touha věků, str. 500.501)

2. Jaký je základ, na kterém stojí bezbožní? Ž 73,18.19

3. Jaká je Boží úloha při zničení bezbožných? Ž 94,23

Ježíš hovořil o dvou cestách, po kterých mohou jít pozemští poutníci (Mat 7,13.14). Pro ty, kteří se ztotožňují s hříchem, je Bůh "spalujícím ohněm" (Žid 12,29) Pouze ti, jejichž hřích byl vyznán a odpuštěn, mohou být v Boží přítomnosti. Bezbožní, kteří pěstují hřích, sami na sebe přivádějí zničení - jsou pohlceni hříchem, který ovládá jejich život.

4. Mnozí lidé se snaží žít dobře z obavy před Božím hněvem. Je správný tento postoj? Co bys těmto lidem doporučil?

Důvěra spravedlivých (Ž 73,21-28; 94,8-19) ↗

1. Kdy se člověk může podobat zvířeti? Ž 73,21.22(94,8)

"Nesmyslný jsem byl, aniž jsem co znal, jako hovádko byl jsem před tebou." (Ž 73,22 – kralický překlad) "Rozumějte, ó vy hovadní v lidu, a vy blázni, kdy srozumíte?" (Ž 94,8 - kralický překlad) Křesťan při své návštěvě "ve svatyni" porozumí, i když v omezené míře, Božím cestám. Nebude jako zvíře, které nemá sílu rozumu ani představu o neviditelném Bohu. Uvědomí si, že Bůh všemu plně rozumí, a bude mu plně důvěřovat.

Jako příklad můžeme zmínit autora mnoha známých chvalozpěvů, Williama Cowpera (1731-1800). Tento muž, ačkoli byl věřící, často trpěl těžkými depresemi a sebevražednými myšlenkami. Přesto se nenechal ovládat svými emocemi, ale vždy přišel k rozumu a s důvěrou se obrátil k Bohu. Tyto zkušenosti vyjádřil v písni, kterou znají věřící lidé na celém světě pod názvem "Bůh jedná tajemným způsobem".

2. Jakou jistotu má věřící člověk na rozdíl od "nejisté půdy", nevěřících? Ž 73,23-28; Ž 94,22

Ten, který byl předtím skleslý, nyní uznává, že Bůh je jeho pomocník, ochránce a pevná skála, na níž se může pevně postavit. Nyní důvěřuje Bohu jako bezpečnému průvodci a zdroji vlastní síly. Místo, aby sklouzl ke zničení, vidí zrakem víry budoucí slávu. V tomto životě plně neporozumíme, proč nás postihuje zklamání, neštěstí a selhání, ale smíme důvěřovat tak, jak to činil žalmista.

*"Bůh zná cestu a drží klíč,
A vede nás svou neomylnou dlaní.
Až potom, bez slz, tam budeme zřít,
ano, tam v nebi, přijde pochopení."*

Maxwell N. Cornelius

3. Jak se vytváří důvěra v Boha? Co bys doporučil člověku, jehož důvěra byla podkopána zklamáním v životě?

Doporučené studium

Pročti si opět Žalmy 73, 77 a 94. Prostuduj si kapitolu "Z Jezreel na Oréb" v knize Proroci a Králové (str. 102-108) a kapitolu "Co s pochybností?" v knize Cesta ke Kristu (str. 72-77).

"Nad zmatky odehrávajícími se na zemi je On, sedící na trůnu; všechny věci jsou odhaleny jeho božskému zraku; a ze své velké a pokojné věčnosti dává takové příkazy, které jeho prozřetelnost vidí jako nejlepší." (MH 417)

"Potom se vysvětlí všechny nesnáze celého života. Tam, kde se nám zdálo, že je jen zmatek a zklamání, zmařené úmysly a zvrácené plány, bude zřejmý velký vítězný úmysl, plný božského souladu." (Výchova, str. 250)

Diskusní otázky

1. V různých dobách Bůh dovolil, aby získali moc vládcové, kteří bojovali proti věřícím lidem. Jak bys vysvětlil v souvislosti s těmito okolnostmi Boží vládu nad dějinnými událostmi?
2. Nakolik člověk může ovlivnit svůj životní úděl?
3. Jak lze nalézt pokoj a důvěru uprostřed těžkostí?

Shrnutí

Bůh "je bezpečný útulek a skalní útočiště svého lidu a zhoubece všech, kdo činí nespravedlnost. Věřme pevně tomu, že spravedlnost je principem, který prochází celými dějinami, a že zlo nakonec nemůže zvítězit a dobro nemůže být poraženo. Jestliže tuto víru měli v dobách před Kristem, zcela určitě ji můžeme mít i my, kteří žijeme ve světle Kalvárie." (W. G. Scroggie, Know Your Bible: The Psalms, 2. svazek, str. 271)

2. úkol

Týden od 5. do 11. dubna 1992

Tíseň) a vysvobození

Žalm 74, 76, 80, 102, 126

Základní text

"Ty povstaneš, slituješ se nad Sijónem, je čas smilovat se nad ním, nastala ta chvíle!" (Ž 102,14)

Základní myšlenka

Přestože přichází tíseň jak na jednotlivce tak na národy, křesťan má víru a naději v mocném Bohu lásky, který nás zachrání.

2. června 1960 našli osmiletého chlapce sedícího na skále asi kilometr od Tarton Lake v Kanadě. Letadlo, ve kterém letěl spolu se svým otcem, se zřítilo. Patnáct dní seděl Walter vedle havarovaného ohořelého letadla, v němž jeho otec na místě zahynul. Chlapec byl už tak vyčerpaný hladem, že byl na pokraji smrti. Přesto však nemusel vůbec trpět hladem, neboť v blízkosti letadla ležela souprava pro případ havárie, která obsahovala dávky jídla na 24 dní. Tato souprava byla neporušená, ale chlapec nevěděl, co obsahuje.

Mnoho lidí je dnes ztraceno v pustině pochybností a strachu a jejich hladovějící duše trpí podvýživou, přestože přímo vedle nich je k dispozici "krabička posledních záchrany". Bible obsahuje denní duchovní dávky, které všichni potřebujeme, ale často si nejsme vědomi toho, že mohou uspokojit náš duchovní hlad. V dobách osobní nebo národní pohromy lze však nalézt vysvobození v důvěrné závislosti na Bohu a jeho slově.

Tíseň Izraele (Žalm 80)

Žalm 80 popisuje dobu velké tísně pro Izrael. Žalmista se modlí, aby se jeho lid znovu vrátil do Boží přízně.

1. Jak popisuje básník svoji zemi a její bývalou slávu? Ž 80,9-12

"Židé vždy pokládali vinnou révu za nejušlechtlejší z rostlin a za symbol všeho mocného, výtečného a plodného. Izrael byl přirovnán k vínu, které Bůh zasadil v zaslíbené zemi." (Touha věků, str. 477) Území Izraele se v dobách jeho rozkvětu rozkládalo od Středozemního moře až k Eufratu (verš 12) a na severu k Libanonu známému svými cedry (verš 11).

Když o mnoho století později Ježíš hovoří o úpadku Izraele, používá podobný obraz jako žalmista. V jednom ze svých podobenství Boží lid přirovnává k neplodnému fíkovníku (Luk 13,6-9). Také apoštol Pavel jej popsal jako olivovník, jež má odříznuty některé větve a naroubované větve plané olivy (Řím 11,17-24).

2. V jakém stavu byla země v době, kdy o ní žalmista psal? Ž 80,13. 14.17

Obraz pobořených zídek a ničení plodů ukazuje, že armáda nepřítele vtrhla do jejich země, ničila úrodu a pobíjela obyvatele.

3. V čem autor žalmu viděl jedinou naději na záchranu? Ž 80,8.15

Opakovaná prosba, aby Bůh k sobě obrátil lid, byla přiznáním jejich duchovního selhání. Výsledkem pokání je obnovení Božích požehnání. "A můj lid, který se nazývá mým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hříchy a uzdravím jejich zemi." (2 Par 7,14)

4. Jaké příklady osobní, národní nebo církevní tísně můžeš uvést, při kterých pokorná závislost na Bohu měla za následek změnu situace?

Pád Jeruzaléma (Žalm 74)

1. Popiš pohromy, které se udály při babylónského útoku na Jeruzalém. Ž 74,4-9

Pro Židy to bylo strašné vidět pobíjení svých spoluobčanů a vypálení města, ale největší katastrofou bylo znesvěcení chrámu a jiných bohoslužebných míst. Jak se teď budou moci přiblížit k Bohu?

Lidé napadení nepřáteli se dovolávali Božího zásahu. Nemohli pochopit, proč Bůh, když je jejich Bohem, nestojí na jejich straně. "Proč, ó Bože, nás tak do konce zamítáš? Proč roznícena jest prchlivost tvá proti stádcí pastvy tvé?" (Ž 74,1 – kralický překlad) Izraelité si nechtěli připustit, že Bůh jim nepomůže, dokud nebudou ochotni změnit se.

2. Čím se lidé z poraženého národa vzájemně povzbuzovali? Ž 74,2. 12-17

Připomínali si Boží mocné činy, kdy Bůh zničil egyptské pronásledovatele jejich praotců a pomohl jim přejít přes Rudé moře a později přes řeku Jordán. Uvědomovali si, že Bůh stvořil celou zemi a vesmír a že je jejich neomezeným vládcem.

3. Zeptej se sám sebe: Za jakých okolností mohu očekávat, že mě Bůh bude chránit před duchovními a tělesnými nepřáteli?

"Andělé pomáhají těm, kteří kráčejí pokorně před Bohem, a ochraňují je. Náš Pán nikdy nezklame toho, kdo v něho věří. Když se dívky Boží uchýlí k Bohu, aby je ochránil před zlým, pozvedne Bůh v soucitu a lásce korouhev proti nepříteli." (Proroci a králové, str. 375)

Naděje pro jednotlivce (Žalm 102)

1. Jaké byly potíže a těžkosti pisatele Ž 102,4-12?

Žalmista je nejenom vězněm v cizí zemi, neustále tupen svými vězniceli, ale také je postižen nemocí, která se zdá být smrtelná. Když chce jíst, chléb chutná v jeho ústech jako popel.

2. Co přineslo do zoufalé žalmistovy situace naději a pokoj? Ž 102, 13-18

Víra zdrceného žalmisty září skrze jeho skleslost a když se dívá do budoucnosti, líčí v prorockém zápalu slávu obnoveného Sijónu (Ž 102,13-23). Přemýšlí o znovuvybudování Jeruzaléma, které se do určité míry odehrálo za Ezdráše a Nehemiáše a proroků tehdejší doby.

3. Co může tobě dodat odvahy a naděje ve chvílích skleslosti?

Slavný příchod Pána jako Krále králů a jeho Nového Jeruzaléma byl vždy nadějí Božího lidu (Zj 21,1-5). Protože naděje předbíhá skutečnost, posiluje tak víru. Minulé zkušenosti jsou zrcadlem zkušeností budoucích.

Modlitba: "V mém utrpení, Pane, pomoz mi dívat se do budoucnosti, kde všechna tvá zaslíbení dojdou naplnění."

Život v zajetí (Žalm 137)

Poslední tři verše tohoto žalmu způsobily, že je znám jako jeden z proklínajících žalmů, protože žalmista prosí, aby na nepřátele Božího lidu přišla odplata. Avšak hlavní poselství tohoto žalmu je lítost hříšného, v této chvíli však kajícího, národa a jejich nadšená oddanost národnímu dědictví. Nacházíme zde také vyprávění o dvou městech, což je symbolický popis duchovního vítězství Sijónu, nevěsty Kristovy, nad Babylónem, velkou nevěstkou. (Viz Zj 21,2; 17,5.)

1. Proč nemohli zajatci zpívat písně Sijónu, když ještě byli v Babylóně? Ž 137,3-5.7-9

Při vzpomínce na válečné hrůzy při nájzdu Babylóňanů, na to jak vše bořili a pálili a především na vraždění nevinných dětí

Izraelcům nebylo do zpěvu. Žalmista doufá, že zlo, které Babylóňané páchali v jeho rodné zemi, se obrátí proti nim.

V zajetí Izraelité měli možnost přemýšlet nad příčinami svého neštěstí a o své nápravě.

2. Proč se Izraelité dostali do zajetí? 2 Par 36,14-21

Příčinou pohromy, která přišla na Izraelský národ, byla nevěra jejich vůdců, kněží i všeho lidu. "Kdyby byli Izraelci zůstali Bohu věrni, Bůh by byl mohl splnit svůj záměr a mohl je poctit a povýšit... Pro jejich nevěru však mohl být Boží záměr uskutečněn jen za stálého protiventství a pokořování." (Touha věků, str. 15)

3. Jakou úlohu Bůh dnes svěřuje nám? Skut 1,8

"Biblické křesťanství mají vyjadřovat všechna naše slova i činy. Všechny naše cíle, jak časné tak duchovní, máme dosahovat spojením našich lidských sil se silami Božími. Tyto síly se mají spojit ve všech snahách člověka – jak v řemeslné tak zemědělské práci, jak v obchodních záležitostech tak ve vědecké práci." (My Life Today 117)

4. Jak reprezentuji Boha svým životem?

Vysvobození (Žalm 126 a 76)

Žalmy 126 a 76 vyjadřují radost Izraelského lidu z vysvobození. Jednalo se o válečný útok Asyřanů pod vedením Senacheriba a jeho takřka neuvěřitelnou porážku. (Viz Iz 37,33-36.)

1. Jaká byla reakce Judského národa poté, co pominula doba zkoušky? Ž 126,1-3

Nejen že Židé chválili Boha pro jeho zázračné činy, ale i okolní pohan-
ské národy byly přesvědčeny, že se Jahve zasadil o svůj lid. "Národům
obklopujícím Izrael byla neustále připomínána Boží divotvorná moc ve
prospěch jeho vyvoleného národa. Bůh zamýšlel, aby se takové projevy
moci staly prostředkem, skrze který by pohané byli seznámeni s pra-
vým Bohem." (3 BC 912)

Tak jako Bůh vrátil blahobyt Jobovi, tak také zachránil svůj modlící se
lid od asyrské armády.

2. Jakým způsobem je toto úžasné vysvobození popsáno v Žalmu
76? Ž 76,2-4.6.7.13

3. Co způsobilo, že Bůh se opět milostivě přiznal k svému lidu?
Iz 37,15.20

↳ překvapení

Údálost, která změnila celou situaci, byla Ezechiášova opravdová mod-
litba. Prostřednictvím proroka Izaiáše poslal Bůh okamžitou odpověď
králi Ezechiášovi: "Modlil ses ke mně kvůli Senacheribovi, králi asyrské-
mu. Toto je slovo, které o něm promluvil Hospodin:... Nevejde do toho-
to města. Ani šíp tam nevstřelí." (Iz 37,21.22.33)

4. Jak žalmista popisuje naplnění tohoto proctví? (Ž 76,6. 7)

"Budeť snížena i pýcha Asýrie a berla Egypta odjata bude." (Zach 10,11)
To se vztahuje nejen na národy, které se vypínaly proti Bohu v dávných
dobách, nýbrž i na dnešní národy, které neplní božský záměr." (Proroci
a králové, str. 240)

5. Jak bys aplikoval Žalm 126,5.6 na dnešní dobu a okolnosti, které
nastanou v budoucnu?

Doporučené studium

Prostuduj si Žalm 79 a zprávy o obléhání Jeruzaléma v době vlády Ezechiáše ve 2 Král 18,9-37;19. Prostuduj si také str. 221 - 222 a kap. 30 ("Vysvobození z asyrského zajetí") v knize Proroci a králové.

"Ezechiášovy modlitby, v nichž prosil za Judu a čest jeho svrchovaného Panovníka, našly u Boha zalíbení. Šalomoun se při zasvěcování chrámu modlil k Hospodinu, aby podepřel 'při lidu svého Izraelského každého času a dne, aťby poznali všickni národové země, že Hospodin sám jest Bůh, a že není kromě něho žádný' (1 Král 8,59.60). Zvláště pak se modlil, aby Hospodin projevils svou přízeň tehdy, když v době války nebo útoku cizích vojsk vstoupí muži Izraele do chrámu a budou prosit o vysvobození (verše 33.34)." (Proroci a králové, str. 235)

"(Bůh) někdy zkouší důvěru svého lidu tím, že jej nechává jít ve víře vpřed. Často jej přivádí do úzkostí a zkoušek a přikazuje mu, aby šel vpřed, i když se zdá, že se jeho nohy dotýkají vod Rudého moře. Právě tehdy, kdy k němu v opravdové víře stoupají modlitby jeho služebníků, otevírá před nimi cestu a vyvádí je ven na prostranství." (9 T 271)

Diskusní otázky

1. Když nás obklopují duchovní nepřátelé, jak si můžeme zachovat víru, kterou měl Izaiáš a Ezechiáš?
2. Proč je poznání světských i biblických dějin užitečné v životě křesťana?
3. Co z tohoto úkolu můžeš aplikovat na zkušenost Božího lidu těsně před druhým příchodem Ježíše Krista?
4. Které zkušenosti Božího vysvobození ve tvém životě můžeš sdílet spolu s ostatními, abys je povzbudil?

Shrnutí

Nejsme hračkami v rukou satana. On nás sice přivádí do úzkostí, my však máme mocného Boha, který přemohl tohoto mocného anděla zla, takže je už padlým nepřítelem. Naše prosba o pomoc, sílu a vítězství nám přivede božskou pomoc a budoucí radost.

3. úkol

Týden od 12. do 18. dubna 1992

Proč je Boží lid zvláštní?

Žalm 78, 105, 106, 136

Základní text

"To, co se jim stalo, je výstražný obraz a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků. A proto ten, kdo si myslí, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl." (1 Kor 10,11.12)

Základní myšlenka

Zkušenosti starověkého Izraele jsou výzvou, varováním a inspirací pro všechny Boží děti v jejich pozemské pouti do nebeského Kanánu.

Z dějin Izraele a starověkých národů se můžeme mnoho poučit. Vstup a pád minulých říší nám ukazuje na smutný koloběh narůstající moci, která podkopává základy dobré vlády. Národ se pak stává snadnou kořistí svého ctižádostivého pokračovatele, který jej nakonec ovládne.

"Dnes k nám mluví dějiny národů, které jeden po druhém zaujaly v uložení čas určené místo, aby dosvědčily pravdu, již si samy nebyly vědomy. I dnes určil Bůh každému národu i každému jednotlivci místo ve svém plánu. Také dnešní lidstvo a národy jsou měřeny závažím, které je v rukou toho, který nečiní chyb. Všichni rozhodují o svém osudu svojí vlastní volbou; a Bůh bdí, aby vše špělo k uskutečnění jeho úmyslů." (Výchova, str. 145)

Účel dějin (Žalm 78)

1. Proč Izraelité vyprávěli svým dětem o dějinách? Ž 78,5-8

Bůh nařídil už Mojžíšovi a generaci, která opustila Egypt, aby si ve svých myslích stále oživovali události vysvobození. Měli o těchto událostech nejen hovořit se svými dětmi a vnuky, ale také vysvětlovat jejich význam.

Dějiny Izraelitů neměly oslavovat Mojžíše nebo Jozuu; byly zaznamenány proto, aby lidé zachovávali zákon, který Mojžíš dostal od Boha. Měli si připomínat, že posvátná truhla, u které se s nimi setkával Hospodin, nemůže zachránit nesvatý lid (Ž 78,60). Z pozdějších dějin si připomínali osobnost krále Davida. Jejich Bohem vyvolený král byl pastýřem, který se staral o svůj lid (Ž 78,70-72); nebyl to král, který by byl mocným válečníkem ve své vlastní síle a který by dosahoval vítězství nad Filistinskými svou vlastní mocí. Byl příkladem muže, který ve svém životě spoléhal na pomoc Boží.

2. Které významné události připomíná žalmista ve svém shrnutí dějin Izraele?

Ž 78,9-11.61-67

Ž 78,12.13.42-51

Ž 78,14-29.52-55

Dějiny zaznamenané v Žalmu 78 neuvádějí události v chronologickém pořadí. Žalm končí událostí osídlení Palestiny a založením monarchie, aniž by se zmiňoval o Saulovi. Je významné, že dějiny Izraele neidealizuje, ale zmiňuje se i o vzpouře, nevěře a pádech národa.

3. Které momenty z dějin Izraele zaznamenané v Žalmu 78 jsou podobné tvým životním zkušenostem nebo historii církve? Jaké poučení si můžeme vzít z dějin Izraelského národa?

Boží jednání s Izraelem (Žalm 105)

David složil prvních patnáct veršů Žalmu 105 a ty se zpívaly jako součást obřadu, když byla truhla smlouvy přenesena do Jeruzaléma. (Viz 1 Par 16,1.2.7-22.)

1. Který dějinný úsek popisuje tento žalm? Ž 105,8.9.42-44

Verš 11 uvádí zaslíbení země Kanánu a verš 44 zaznamenává jeho naplnění. Žalm zmiňuje patriarchy Izáka a Jákoba; do popředí je stavěn i Josef, který zůstal věrný v době zkoušky. Žalm také hovoří o egyptských ranách a stručně pojednává o zkušenosti Izraele v poušti. Celkem tedy zahrnuje období dlouhé asi 450 let.

Žalm 105 je chvalozpěv na Boží milost, Boží zaslíbení, ochranu a zázraky (viz verše 1.2.5.7.8.14.15.39-45).

2. Jaký byl Boží záměr pro Izrael v souvislosti s osídlením Kanánu? Ž 105,7-11.44.45

Izrael se nalézal na křižovatce hlavních obchodních cest a mohl být v kontaktu s okolními národy na severu, jihu a východě. Kdyby zůstal věrný Božím zákonům, dostal by požehnání v materiální i duchovní oblasti. Všichni by uznali Hospodina jako svrchovaného Boha nad bohy ze dřeva a kamene, které uctívali pohané.

Povšimni si, že Boží věčná smlouva milosti byla dána "tisícům pokolení" (Ž 105,8). Stejný prostředek spasení, který byl nabídnut Adamovi, Evě a Abrahamovi, byl ve starozákonní době rozšířen i na celé lidstvo. U Sinaje nabídl Bůh stejné podmínky i pro Izrael – věčnou smlouvu spasení skrze víru v Mesiáše, který má přijít. (Viz 2 Moj 19,5; Gal 3,15-17.) Osobní společenství s Bohem v podmínkách věčné smlouvy, musí prožívat každá generace. Duchovní zkušenost našich otců nás nemůže spasit.

3. Co bys mohl uvést jako svědectví pro to, že Bůh v dnešní době pracuje pro svůj lid stejně mocně, jako tomu bylo v době starověkého Izraele? Platí ona věčná smlouva i pro nás?

Postoj Izraele vůči Bohu (Žalm 106)

Přestože tento žalm začíná a končí slovy "haleluja", většina jeho obsahu není určena k tomu, aby vzbuzoval chválu. Stojí úplně v protikladu k předchozímu žalmu. Žalm 106, podobně jako Žalm 105, znovu uvádí dějiny Izraele, připojuje některé podrobnosti a vynechává jiné. Zdůrazňuje však neustálý hřích vyvoleného národa.

1. Jak jsou popisovány hříchy Izraele? Ž 106,6.7.13.14.16.19

Zázrak u Rudého moře inspiroval k chvále, brzy však Izraelité na Něj zapoměli (verš 13). Smutný seznam hříchů Izraele, opět bez chronologického pořadí, zahrnuje uctívání zlatého telete (verše 19-23), vzpouru Chóre (verše 16-18 srovnej se 4 Moj 16,1-35) a odpadnutí u hranic Moábu (Ž 106,28-31 srovnej se 4 Moj 25,1-8). Národ je i částečně obviněn z momentálního tragického poklesku Mojžíše (Ž 106,32.33). Jejich nevěra v to, že Bůh je schopen dát jim vítězství nad kanánskými obry, jim zabránila vstupu do zaslíbené země (Ž 106,24-27 srovnej se 4 Moj 13,31-14,1-13).

2. Jak reagoval Hospodin na neposlušnost lidu? Ž 106,8-10.43-46

Musíme si uvědomit, že milost a spravedlnost jsou nerozlučně spojeny. Možnost být omilostněn neznamená, že hříšník může dál směle hřešit.

3. Které světlé momenty historie svého národa zmiňuje žalmista? Ž 106,6.47.48

Pravé vyznání přináší od Boha pomoc a odpuštění. Chvalte Pána za jeho láskyplnou milost! "Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. Opět se nad námi slituje, rozšlepe naše nepravosti. Do mořských hlubin vhodíš všechny jejich hříchy." (Mich 7, 18.19)

4. Jak bys vysvětlil Boží milost "nenapravitelnému" hříšníkovi? Představil bys milost jako neomezenou?

Boží milost (Žalm 136)

Tento žalm je část židovské liturgie známé jako Velký hallel. Je vhodný pro střídavý zpěv nebo čtení, kdy refrén je zpíván nebo recitován shromážděním jako odpověď na první polovinu každého verše čteného nebo zpívaného předzpěvákem či sborem.

1. Které tituly jsou zde připisovány Bohu? Ž 136,1-3.26

"Hospodin" je překlad jména "Jahve", což znamená "ten který je věčný v mi nulosti, přítomnosti a budoucnosti". "Bůh bohů" připomíná jeho stvořitelickou moc a suverenitu. "Pán pánů" ukazuje na jeho vládu a autoritu. Jméno "Bůh nebes" jej představuje jako všemocného Boha. Verše 5-9 popisují některé stvořitelské dny a oslavují Boží milosrdenství. Bůh prokázal lidstvu velkou laskavost tím, že mu vytvořil příznivé podmínky pro život.

2. Které z historických událostí také poukazují na Boží milosrdenství? Ž 136,10-22

Pro nás je snadné porozumět Boží zachraňující prozřetelnosti a láskyplné péči, když provedl Izrael suchou nohou přes Rudé moře a když je udržoval při zdraví během jejich putování v poušti. Ale jak spojíme Boží milost s pobitím egyptských prvorozených, utopením Egypťanů nebo pobitím Amorejců?

Zničení lidí, kteří nečinili pokání a hřešili až za hranici jejich času milosti, je druhou stranou milosti všemocného Boha. On odstraňuje zhoubné buňky proto, aby zachránil celé tělo.

4. Jaký tělesný, duševní a duchovní užitek plyne z chválení Boha?

3. Připomeň si Boží milost ve tvém osobním životě, v životě tvé rodiny a církve. Napiš pak svůj oslavný žalm, podobný Žalmu 106.

Obnovený Izrael (1 Kor 10,1-13)

1. Jaký význam mají dějiny Izraelitů pro dnešní křesťanskou církev? 1 Kor 10,1-13

"Zkušenost Izraele, na kterou poukazují slova apoštola (1 Kor 10,1-5) a která je zaznamenána v Žalmu 105 a 106, obsahuje naučení, které Boží lid v těchto posledních dnech potřebuje zvláště studovat. Vybízím vás, aby byly tyto kapitoly čteny alespoň jedenkrát týdně." (TM 98)

Kdo tvoří duchovní Izrael? – Korintský sbor dobře neznal stručné dějiny přechodu přes Rudé moře a některé smutné zkušenosti neposlušnosti v poušti. V tomto bezbožném městě byli Židé, kteří uvěřili v Krista (Skut 18,1.2) ale i ne-Židé, kteří neznali dějiny židovského národa. Tyto skupiny společně tvořily "duchovní Izrael."

"Pavlovo úsilí v Korintu nezůstalo bez plodů. Mnozí se odvrátili od modloslužebnictví, aby sloužili živému Bohu, a pod Kristovou korouhev se shromáždil velký sbor. Někteří ze spasených patřili dříve k nejzvrhlejšímu pohanům; stali se památníky milosti Boží a účinnosti Kristovy krve, která očišťuje od hříchu." (Skutkové apoštolů, str. 166.167)

Toto bylo v souladu s Božím původním plánem tak, jak se Pavel podle něho řídil. V témže městě také prohlásil: "Od této chvíle se obrátím k pohanům" (Skut 18,6).

Proto byl dán slovu "Izrael" širší význam. Nyní zahrnoval všechny, kdo vírou přijali Krista jako Spasitele. Toto také potvrdil i první sněm apoštolů v Jeruzalémě. (Viz Skut 15,17.)

Samotný Pavel, který byl Žid i svým původem, jasně prohlašuje: "Ale jejich selhání přineslo pohanům spásu" (Řím 11,11). A pohanům píše: "Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil" (Gal 3,29).

Ti, kteří se spoléhají ve svém životě na Boží slovo, jsou nyní duchovními pokračovateli původního Božího vyvoleného národa. Dějiny Izraele mají životně důležitá poučení pro církev ostatků, která stojí na hranicích zaslíbené země.

2. Jaký máš užitek z toho, co ses učil o zkušenostech Božího lidu v minulosti?

Doporučené studium

Prostuduj si Štěpánovu obrannou řeč v souvislosti s tématem tohoto úkolu: Skut 7,1-53.

Ellen G. Whiteová, jeden z průkopníků církve adventistů sedmého dne, jejíž život zahrnoval více jak 70 let raných dějin církve, napsala tato povzbudivá slova: "Protože jsem prožila každý krok kupředu až k dnešnímu postavení díla, mohu při přehlížení našich dějin jen říci: Bůh bud' veleben! Když vidím, co Pán učinil, jsem naplněna úžasem a důvěrou v Krista jako vůdce. Nemáme se čeho obávat v budoucnu, jenom toho, abychom nezapomněli na cestu, jíž nás Pán vedl a na jeho naučení, obsažená v uplynulých dějinách." (LS 196)

Diskusní otázky

1. Jaké pozitivní a negativní podobnosti můžeš vidět ve zkušenosti starověkého Izraele a zkušenosti církve posledních dnů?
2. Jaké duchovní řešení bys doporučil na problémy Boží církve ostatků? Jakou roli můžeš sehrát při uplatnění takových řešení?
3. Jaký praktický význam má poselství tohoto úkolu pro tvůj každodenní život?
4. Protože chválení Boha je projevem víry, myslíš si, že by bylo dobré vložit více chvály do našich bohoslužeb? Jak by se to mělo dělat?

Shrnutí

Měli bychom sdílet své zkušenosti se svými dětmi i s novými a mladšími členy. Boží zázračná prozřetelnost při vedení jeho lidu v průběhu dějin, při vytvoření jeho celosvětové církve z malé skupinky věřících, kteří prošli těžkým zklamáním a při budování církve až do její dnešní podoby, posílí víru našich členů a povzbudí je, aby se pevně drželi toho, co nám Ježíš Kristus dal.

4. úkol

Týden od 19. do 25. dubna 1992

Ze smrti do života

Žalm 86, 88, 130

Základní text

"Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství, hojné je u něho vykoupení." (Ž 130,7)

Základní myšlenka

Přestože všichni křesťané někdy prožívají zoufalství, v Kristu je stále naděje.

Zločinci po obou stranách ukřižovaného Syna Božího představují dvě třídy lidí v dnešním světě: ty, co mají naději, a ty, co naději nemají.

"Oba mužové, kteří byli ukřižováni s Ježíšem, zpočátku Ježíši spílali a posmívali se mu. Jeden z nich se následkem utrpení jen ještě zatvrdil, stal se ještě více všeho schopným a odbojným. S jeho druhem to však bylo jinak. Tento muž nebyl zatvrzelým zločincem..."

Duch svatý osvěcuje jeho mysl a řetěz důkazů se skládá článek po článku dohromady... V jeho hlase se mísí naděje s úzkostí, když se v posledních chvílích života bezmocně upíná k umírajícímu Spasiteli. 'Ježíši, vzpomeň si na mne,' volá, 'až přijdeš do svého království.'

Odpověď přišla vzápětí. Měkký a libozvučný hlas, plný lásky, soucitu a moci, pronesl slova: Vpravdě ti pravím dnes, budeš se mnou v ráji." (Touha věků, str. 529.530)

Zkušenost tohoto zločince, který činí pokání, dokresluje úkol na tento týden a každému nabízí společenství s Ježíšem v ráji.

Temné zoufalství (Ž 88,2-10)

1. Které problémy způsobily, že tento žalm zní tak melancholicky?
Ž 88,4.5.8.9

Nejenže pisatel je na tom mimořádně špatně v tělesné oblasti, ale také pozbyl povzbuzující přítomnost svých přátel. A navíc, je obtížen svým hříchem a jeho modlitby jsou bez odpovědi. Verš 9 hovoří možná o malomocenství, které vedlo k izolaci nemocného, nebo jen naznačuje podezření na tuto nakažlivou chorobu.

2. Přečti si novozákonní příklad osoby v podobném postavení. Mar 2,1-12

"Onen ochrnutý ztratil podobně jako malomocný veškerou naději na uzdravení. Jeho nemoc byla důsledkem hříšného života a jeho utrpení ztrpčovaly výčitky.

Ochrnutý byl naprosto bezmocný, a protože neviděl odnikud pomoc, propadl zoufalství. Pak slyšel o podivných skutcích Ježíšových. Dozvěděl se, že byli uzdraveni jiní, právě tak hříšní a bezmocní jako on, že i malomocní byli očištěni. A přátelé, kteří mu tyto zprávy přinesli, ho povzbuzovali, aby věřil, že také on může být uzdraven, bude-li přinesen k Ježíši... Strachoval se, že čistý Lékař ho nestrpí ve své blízkosti.

Netoužil ani tak po tělesném uzdravení jako spíše po ulehčení břemene hříchu. Kdyby mohl spatřit Ježíše a získat ujištění o odpuštění a usmíření s nebem, byl by spokojen, ať už by podle vůle Boží žil dále nebo zemřel." (Touha věků, str. 180)

3. Představ si, že jsi požádán, abys navštívil člověka postiženého AIDS, který je upoután na lůžko a brzy zemře. Co bys mu řekl? Co bys přečetl z bible? Co bys zdůraznil?

Postoj ke smrti (Ž 88,11-19)

1. V čem žalmista vidí naději na řešení těžkosí, které prožívá? Ž 88, 2.3.10.14

Člověk není nikdy bez naděje, pokud se stále modlí. Žalmista říká, že se nemodlí jenom "ráno" nebo "denně" ale také "dnem i nocí."

2. Proč žalmista i přes velké utrpení toužil po životě? Ž 88,11-13

Žalmista přichází k okraji propasti a dívá se dolů do její tísnivé hlubiny. Na samém okraji se však přidrží Boha s nadějí, že by mohl žít a tak být schopen chválit svého Zachránce a Spasitele.

V bibli se setkáváme s více případy, kdy člověk stál již na pokraji smrti. Jedním z nich byl král Ezechiáš. "Uprostřed svého zdárného panování byl král Ezechiáš náhle stižen smrtelnou nemocí. 'Roznemohl se až k smrti' a lidská pomoc byla marná. Když se zdálo, že už není žádná naděje, objevil se před ním prorok Izaiáš s poselstvím: 'Toto praví Hospodin: Dej do pořádku svůj dům, neboť umřeš a nebudeš živ.' (Iz 38,1)

Vyhlídka se zdála naprosto chmurná; přesto se král nepřestával modlit k tomu, jenž byl dosud jeho 'útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová' (Žalm 46,1).

Umírající panovník sloužil svému Bohu věrně a utvrzoval víru lidu v Hospodina jako v jeho svrchovaného vládce. A nyní se mohl modlit, jako se kdysi modlíval David:

*'Vstupiž před obličej tvůj modlitba má,
nakloň ucha svého k volání mému,
neboť jest naplněna trápeními duše má
a život můj až k hrobu se přiblížil.'*

(Žalm 88,3.4)

Ten, jehož 'slitování nepřestávají' (Pláč 3,22), vyslyšel prosbu svého služebníka." (Proroci a králové, str. 223.224)

3. Jestliže jsi procházel temným údolím zkoušky a cítil ses opuštěn, co ti dávalo sílu jít dál? Podtrhni ty výrazy, které představují největší pomoc a úlevu: modlitba, čtení bible, podpora od našich bližních, Boží vedení, odborný poradce, útěcha Ducha svatého.

Vyznání (Ž 130,1-3)

1. S jakým problémem se potýká hříšník, který se obrací k bezhříšnému Bohu? Ž 130,3

Tento výkřik úzkosti je společný celému lidstvu. Je to zoufalé volání topícího se člověka nebo toho, který se dostal do bažiny, kde každé úsilí o přežití ještě zvyšuje bezprostřední nebezpečí. Někdo musí hříšníkovi pomoci. Jediný, kdo je toho schopen, je Bůh, který opovrhne hříchem.

John Newton (1725-1807) autor písně "Úžasná milost" zabředl hluboko do hříchu – z postavení kapitána otrokářské lodi se dostal do ponižujícího postavení skutečného otroka závislého na bezohledném obchodníku s otroky. Jeho svědomí však nebylo nikdy zcela potlačeno. Poté, co se uzdravil ze zákeřné horečky v západní Africe známé tehdy jako "hrob bílého muže," začal číst knihu Tomáše Kempenského "Následování Krista." V roce 1748 se zachránil při strašné mořské bouři a pak odevzdal svůj život Ježíši Kristu. Zažil podobnou zkušenost jako žalmista.

2. Jak David poznal skutečnou povahu hříchu? Ž 51,6 (Srovnej s 2 Sam 12(13) 24,10)) →

"V době, kdy prožíval svůj největší triumf, octl se David v největším nebezpečí a utrpěl porážku, která ho nejvíce pokořila." (Patriarchové a proroci, str. 538) Poté, co spáchal cizoložství s Betsabé, modlil se k Bohu: "Proti tobě samému jsem zhřešil." (Ž 51,6)

Copak David nezhrěšil proti Betsabé, proti jejím rodičům, jejímu dědečkovi Achítofelovi a proti Uriášovi a Joábovi? Nicméně, hřích proti jeho Stvořiteli byl ten nejhorší.

"Veškeré zlo, kterého se dopouštíme na druhých, vrací se od postiženého k Bohu. David spáchal těžký hřích jak na Uriášovi tak na Betsabé, a hluboce si to uvědomoval. Nekonečně větší však byl jeho hřích proti Bohu." (Patriarchové a proroci, str. 543)

Jeho pokání bylo hluboké a upřímné. I když mu Bůh odpustil, jizvy a nevyhnutelné následky jeho přestoupení nebyly odstraněny. Až přijde Ježíš Kristus, tehdy David vezme v plnosti duchovní sklizeň božského odpuštění.

3. Co je nebezpečné na pocitech viny poté, co nám Bůh odpustil? Můžeš použít nějaký příklad?

Odpuštění (Ž 130,4; 86)

1. Za jak dlouho po Davidově vyznání přišlo Boží odpuštění?
2 Sam 12,13 **HNED !**

David, který ochotně přiznal vlastní hřích a měl "zkroušeného ducha", okamžitě přijal nepopsatelný dar Boží milosti a lásky. V podobenství o farizeovi a celníkovi (Luk 18,9-14) celník, který je pohnut ve svém svědomí, s pokorou pronáší velmi krátkou prosbu o milost. Naproti tomu, farizeus se "sám u sebe" dlouho modlí, vyvyšuje svoji takzvanou spravedlnost, chválí sám sebe za to, že není nespravedlivý nebo znečištěný hříchem tak jako celník.

Celník se ještě ani nevrátil domů a byl v Božích očích spravedlivý. "Vrátil se do svého domu ospravedlněn." (Luk 18,14)

2. Jakou reakci vyvolá v hříšníkovi Boží odpuštění? 86,12.13

Boží odpuštění v mysli hříšníka vyvolává úžas nad Boží láskou a milosrdenstvím. Je to nepochopitelné, že že bezhříšný Bůh dal svého Syna na smrt, aby každý mohl uniknout odplatě za hřích a získat věčný život!

John Newton nikdy nezapomněl na svůj předchozí život v hříchu a na svoji záchranu. Když umíral, pronesl tato slova: "Moje paměť už je téměř pryč, ale jsou dvě věci, které si neomylně pamatuji – že jsem veliký hříšník a že Ježíš Kristus je ještě větší Spasitel." Jeho epitaf, který si sám složil, visí v kostele, kde je pochován. Čtete na něm: "John Newton, kostelník, kdysi nevěrný a prostopášný; služebník otroků v Africe; byl bohatou milostí našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista zachován, obnoven a vybrán, aby kázal o víře, kterou se dříve snažil zničit."

3. Jakým způsobem můžeme oslavit Boží jméno?

Vykoupení (Ž 130,5-8)

1. Co je největší žalmistovou nadějí? Ž 130,5.7.8

Vykoupení je věcí minulosti v tom smyslu, že Kristus nás koupil a přijal za své děti. Odehrává se také v přítomnosti, protože denně můžeme prožívat záchranu z moci hříchu. Ale je také věcí budoucnosti v tom smyslu, že Bůh dosud nepřišel, aby si vyzvedl své vykoupené vlastnictví. Tato vyhlídka druhého příchodu je pro věřícího "požehnanou nadějí" (Tit 2,13.14).

2. Jaký obraz žalmista použil, aby vyjádřil svoji touhu po Božím vykoupení? Ž 130,6

Zmínka, že se jedná o strážce, není zdaleka tak důležitá jako jejich postoj naděje. Žalmista možná myslel na hlídky, které střežily městské hradby. Byly unavené bděním a těšily se, až se obloha na východě rozjasní. To bude znamenat konec jejich služby. Nebo je to možná narážka na Levity, kteří v noci sloužili v chrámu (Ž 134,1) a kteří čekali na ranní úsvit, aby připravili pravidelnou ranní oběť.

3. Co to znamená čekat na Pána? Ž 130,5.6; 37,14

Paralelismus (typický znak hebrejské poezie) ve verši 6 ukazuje, že vyhlížení je spojeno s čekáním. Proto v Ž 37,7 čteme: "Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj." Očekáváme horlivě jako ochotní služebníci Pána Ježíše Krista svítání dne, který přinese naše vysvobození?

4. Jaký praktický dopad a vliv má na tvůj život rozhodnutí vyhlížet a čekat na příchod Ježíše Krista? Můžeš nalézt některé stránky svého životního stylu, jež jsou neslučitelné s vyhlížením a očekáváním?

Doporučené studium

Prostuduj si opět Žalmy 86, 88 a 130. Pročti si druhou polovinu kapitol "Proste, abyste měli co dávat" v knize Kristova podobenství (str. 77-84) a "Lid Boží osvobozen" v knize Vítězství lásky Boží (str. 452-463).

"Kristus neselhal, ani nezmalomyslněl, a jeho následovníci mají projevovat víru stejně vytrvalou. Mají žít tak, jak žil on, mají konat tak, jak on konal, protože jsou závislí na něm, Mistru – Tvůrci. Musejí mít odvalu, rozhodnost a vytrvalost. I když se jim do cesty stavějí zdánlivě nepřekonatelné překážky, mají kráčet vpřed provázeni Kristovou milostí. Jsou povoláni k tomu, aby nesnáze překonávali, ne aby nad nimi nařikali. Nemají nad ničím zoufat, ale mají věřit, že dosáhnou všeho. Kristus je zlatým řetězem své nevýslovné lásky spojuje s Božím trůnem. Chce, aby žili pod nejvyšším vlivem, jenž existuje ve vesmíru a jenž vychází ze zdroje vší moci. Mají získat sílu, která odolá zlu, sílu, kterou nezdolá ani země, ani smrt, ani peklo, sílu, která jim umožní zvítězit, jako zvítězil Kristus." (Touha věků, str. 481)

Diskusní otázky

1. Janovi právě zemřela manželka na rakovinu. Jak bys ho povzbudil, citově podpořil a duchovně posílil v jeho zármutku a osamělosti?
2. Josef byl nevěrný. Manželka se s ním rozvedla a mnoho jeho přátel se od něj odvrátilo. Jak mu pomoci? Který přístup by byl spíše zranil než pomohl?

Shrnutí

Lidstvo je pro svůj hřích odsouzeno ke smrti. Chvalme však Pána, že nám poskytl únikovou cestu! Jestliže činíme pokání a vyznáme naše hříchy, Kristus nám odpustí a změní nás. Nabízí nám jistou naději věčného života a posílá svého Ducha svatého, aby v nás přebýval.

5. úkol

Týden od 26. dubna do 2. května 1992

Když nastanou těžkosti

Žalm 83, 90, 91, 107

Základní text

"Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná." (Ž 107,8)

Základní myšlenka

V nedokonalém světě, který je pod vládou satana, existují těžkosti všeho druhu. Avšak Hospodin, který je silnější, je vždy nablízku, aby nás ochránil a vytrhl z těžkostí.

Isaac Watts, známý skladatel duchovních písní, byl odštěpenec, nonkonformista; nebyl členem anglikánské církve. Zápis v jeho diáři z 1. března 1710 uvádí, že došlo k povstání lůzy a ta zničila kostelní lavice a galerie v šesti modlitebnách nonkonformistů; dav byl však rozehnán strážemi asi v jednu nebo druhou hodinu ráno.

V roce 1714 byl schválen Zákon o schizmatu, který měl ukončit činnost každé školy a akademie v Anglii, pokud nebyla schválena biskupem a nepodřídila se anglikánské bohoslužbě. Zákon o schizmatu získal královský souhlas 25. června a měl vejít v platnost 1. srpna. Avšak 1. srpna zemřela královna Anna.

Za Annina nástupce byl určen George I. Zákon o schizmatu nikdy nevešel v platnost a nonkonformisté byli ušetřeni nejhoršího. V této době napsal Isaac Watts jednu ze svých pěti parafrází Žalmu 19, píseň pod názvem "Ó Bože, naše pomoc v dobách minulých," píseň, která se dodnes zpívá při památných příležitostech.

Hrozba životu (Žalm 83)

O jaký příběh jde?

1. Které pohanské národy se spojily proti Izraeli a co bylo jejich záměrem? Ž 83,3-9

Přestože žalmista nezařazuje žalm do dějinných souvislostí, je zřejmé, že popisuje dobu Jozafata (2 Par 20), kdy se Amonité, Moabitě a jiní (verše 1 a 10) shromáždili ve "velkém množství" (verš 2), aby bojovali proti Judejcům. Jejich záměrem bylo zničit Judejce jako národ (Ž 83,5), jak to uvádí 2 Par 20,11. Kniha Proroci a králové (str. 128 a 129) cituje 2 Par 20,1-13 a vzápětí připojuje celý Žalm 83. *Cíl Jozafat?*

Jozafat "byl dobře připraven střetnout se téměř s každým nepřítelem. Přesto v této těžké chvíli nedůvěřoval zbraním v lidských rukou. Nemohl doufat, že nad těmito pohany, kteří se chvástají, že silou pokoří Judu v očích národů, dosáhne vítězství pomocí vycvičených vojsk a opevněných měst; mohl jen doufat, že toho dosáhne živou vírou v Boha Izraele." (Proroci a králové, str. 128)

2. Proč Jozafat svolával Boží soudy na své nepřátele a toužil po vítězství nad nimi? Ž 83,17-19 (Srovnej s 2 Par 20,29.30.)

Konečným cílem bylo, aby Boží jméno bylo vyvýšeno a hříšníci obráćeni. Ve skutečnosti tito nepřátelé Izraele nakonec bojovali sami proti sobě navzájem (2 Par 20,23). Jejich záměr vymazat Izrael z mapy se nakonec obrátil proti nim samotným.

3. Kdo nebo co je tvým největším nepřítelem? Ten, kdo na tebe žárlí? Někdo, kdo ti může tělesně uškodit? Přítel, který se pokouší tě svést k hříchu? Tvoje vlastní sklony? Myšlenky, které nemůžeš ovládnout? Neviditelní démoni, kteří se tě pokoušejí zpracovat? Jak máš jednat s těmito nepřáteli? Jak oceňuješ Boží moc, kterou nad nimi můžeš zvítězit?

Ztracen a uvězněn (Ž 107,1-15)

Stojí za to si povšimnout v tomto žalmu opakovaného volání o pomoc (verše 6.13.19.28), Boží odpovědi (verše 7.14.20.29) a touhy zachráněných po vyjádření své vděčnosti (verše 8.15.21.31).

1. Které významné zkušenosti Izraele ukazují na Boží dobrotu a milost? Ž 107,4-7

Záchrana Izraele z Egypta a jejich návrat z exilu byly události, které inspirovaly k radosti.

2. K čemu žalmista vyzývá ty, kteří si uvědomují, jak je Bůh v minulosti vedl a pomáhal jim? Ž 107,1-3.15

Máme nejen pociťovat vděčnost, ale jsme nabádáni k tomu, abychom tuto vděčnost i vyjádřili. I když lid, který vyšel z Egypta, prožíval těžkosti ve vyprahlé pustině bez potravy, Bůh jejich volání slyšel. "Nikdo z jejich kmenů neklopýtł" (Ž 105,37 srovnej s Nehem 9,21).

"Copak nemáme důvod být vděční v každé chvíli, děkovat i tehdy, když se na naší cestě objeví těžkosti?" (MH 253.254)

"Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás." (1 Tes 5,18)

3. Co znamenají temnota a pouta v duchovním smyslu slova? Ž 107, 10-14

Vzpouira Izraele proti Bohu (Ž 107,11) je přivedla do zajetí, takže byli vězni duchovně i tělesně. Jejich kajicné volání k Bohu způsobilo, že jejich pouta byla zpřetrhána a oni byli vyvedeni ven z temnoty (verš 14).

Podobně náš Spasitel přišel, aby zpřetrhal pouta hříchu lidí. (Luk 4,18)

4. Vzpomeň si na nějakou těžkost, se kterou ses potýkal tento týden a ze které ses naučil něco pozitivního.

Špatné zdraví, bouře (Ž 107,17-31)

Nemoc těla někdy přináší pochybnost a ztrátu odvahy, což vede k nemoci duše. Nemoc duše vede k lehkomyšlnosti a bezbožnosti, což často způsobuje duševní a tělesné nemoci a další pokračování zničitího procesu.

1. Povšimni si problému v Ž 107,17,18 a jeho řešení naznačeného v Ž 103,3.

získání všech

2. Jak vztah mezi neodpuštěným hříchem a nemocí popisuje novozákonní příběh o ochrnutém muži? Luk 5,24-26

"Prostou vírou přijal slova Ježíšova jako dar nového života. Nic jiného už nežádal, ležel tiše a blažen, jeho štěstí bylo nevýslovné. Jeho tvář vyzařovala nebeské světlo a lid hleděl na tento výjev s posvátnou bází. Uzdravení těla bylo důkazem moci, jež oživila srdce." (Touha věků, str. 181.182)

3. Co znamená "obět' díků" (Ž 107,22) pro křesťany, kteří neobětují zvířecí oběti?

"Ať jsou chvála a dík vyjádřeny písní. Když jsme pokoušeni, místo podávání se našim pocitům s vírou zazpívejme píseň vděčnosti Bohu. Píseň je zbraň, kterou vždy můžeme použít proti sklíčenosti. Tím, jak otevřeme srdce záři Spasitelovy přítomnosti, obdržíme zdraví a jeho požehnání." (MH 254)

4. Můžeš vyprávět osobní zkušenost o tom, jak tě tělesná nemoc a nebezpečí přiblížily více ke Kristu?

Boží dobrota (Ž 107,32-43)

1. Která Boží požehnání popisuje žalmista? Ž 107,33-38

2. Proč Bůh někdy odejme své požehnání? Verše 39 - 43

Žalm popisuje dramatické kontrasty: řeky se změnilly v poušť a poušť v jezero, vodní zřídla v suchopáry a naopak, úrodná půda v jalovou, pole a vinice vydaly svou úrodu, chudí byli vyvýšeni a knížata ponížena. Pozitivní působení je přímým požehnáním od Boha a způsobuje radost spravedlivých. Negativní působení je taktéž požehnáním, jež má odvrátit bezbožné od jejich bezbožnosti. Ve všech těchto zjevných rozporech člověk obdařený moudrostí postřehne Boží láskyplné jednání (verš 43).

"Jakkoli vzdálené se nám to může zdát, bible tvrdí, že Bůh používá přírodu, aby dovršil své morální soudy. Například Eliáš vyhlašuje bezbožnému králi Achabovi: 'Jakože živ je Hospodin, Bůh Izraele, v jehož jsem službách, v těchto letech nebude rosa ani déšť, leč na mé slovo' (1 Král 17,1). Také u žalmisty má morálka vliv jak na osobní zdraví tak na materiální prosperitu (viz verše 17-18). Můžeme říci, že hříchy církve také způsobily neúrodu – nepřítomnost Božího mocného Ducha a životodárnou obnovující moc jeho Slova (viz Jan 15,3)..."

Když vyznáme své hříchy a vrátíme se dnes k Pánu, budeme zajištěni a budeme prospívat... Církve, které prožívají Boží požehnání, jsou církve, které prošly hlubokým očištěním. A z toho vzešel velký duchovní hlad, který může utišit jedině Bůh." (Donald M. Williams, *The Communicator's Commentary, Psalms 73-150*, str. 285.286)

3. V čem vidíš požehnání od té doby, co jsi se rozhodl sloužit Kristu? Uvědomoval sis duchovní požehnání také v dobách hmotného nedostatku?

Boží ochrana (Žalm 91)

Biblická proroctví nás upozorňují, že v závěru dějin nastane doba těžkostí a zkoušek pro Boží lid. Ellen G. Whiteová to stručně vyjádřila takto: "Schyluje se k bouři, jež může na zemi náhle propuknout. Jakmile Bůh pokyne svým andělům, aby nekladli překážky těmto vichřicím, bude svět jevištěm takového boje jaký žádné pero nemůže popsat." (Výchova, str. 146.147) Žalm 91. nám však přináší slova uklidnění a jistoty.

1. Kde najde Boží lid ochranu v této době soužení? Ž 91.1-4.9.14-16

"Lid zachovávající Boží přikázání je kryt širokým štítem (Boží) všemohoucnosti." (8 T 120)

Čtyři Boží jména jsou použita v prvních dvou verších tohoto žalmu: Nejvyšší, Všemocný, Hospodin, Bůh. Máme se snad bát budoucnosti a cítit se nejistě, když je na naší straně velký, věčný, mocný a nejvyšší Ochránce?

2. Které další zaslíbení ochranu uvádí Ž 91.11-13?

Povšimněte si, že tyto verše byly částečně citovány satanem, když pokoušel Ježíše po jeho křtu. (Viz Mat 4,6; Mar 1,13; Luk 4,10.11.) Ježíš věděl, že pokud spoléhá na svého Otce, jeho Otec ho ve všem, co dopustí, aby se stalo, zachová. Protože Ježíš zcela spoléhal na Otce, získal úplné vítězství nad pokušením zla. Stejně vítězství můžeme prožít i my.

3. Jakou jistotu bezpečí budou mít věřící v době soužení, která bude předcházet druhý příchod Ježíše Krista? Ž 91,5-8.14-16 (Viz Vítězství lásky Boží, str. 451.)

4. Co se stane, když se svévolně vystavím pokušení? Co mohu očekávat, že udělá satan?

Doporučené studium

Prostuduj si Žalm 90 a 121 a také Vítězství lásky Boží kapitolu "Čas soužení", str. 437-451.

"Dnes stojíme na prahu velkých a vážných událostí. Před námi je doba, jakou svět ještě nezažil. Podobně jako první učedníci, i my můžeme mít jistotu, že Bůh vládne nade vším. Sled budoucích událostí je plně v rukou našeho Stvořitele. Nebeský Král určuje osudy národů stejně tak, jako řídí svou církev... Nepřetržitě pracuje na uskutečňování svých záměrů, sám dokončí své dílo... Pán a Král zástupů, který sedí nad cherubíny, stále chrání svoje děti i v době bojů a zmatků mezi národy." (Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 89)

Diskusní otázky

1. Proč Bůh dopustí, aby nastal čas soužení ve světě poté, co již s konečnou platností rozhodl, kdo bude spasen a kdo zatracen? Proč Ježíš nepřijde hned poté, co bylo učiněno rozhodnutí v předadventním soudu?
2. Když se díváš zpět do svého života, jak bys vysvětlil, že Pán dovolil, abys prošel určitými zkouškami a těžkostmi?
3. Jak bys vysvětlil svému nevěřícímu sousedu důvod toho, že Bůh někdy odpouští, aby lidstvo trpělo?

Shrnutí

Přestože může do tvého života zasáhnout nemoc, pronásledování nebo zklamání, můžeš mít jistotu, že tvůj nebeský Otec o tom všem ví. Jeho nekonečná moudrost a moc tě v hodině nouze podepře a zachrání.

6. úkol

Týden od 3. do 9. května 1992

Naše pozemské putování

Žalm 120, 122-124, 132

Základní text

"Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci." (Žid 11,13)

Základní myšlenka

Tato země není pro křesťany jejich domovem – jejich občanství je v nebesích a tento život je cestou k tomuto cíli.

Thomas Rawson Taylor se narodil jako syn kazatele v Yorkshire, v Anglii, roku 1807. Poté, co opustil školu, pracoval v obchodě a pak v tiskárně. Tehdy uposlechl povolání ke službě a připravoval se na duchovenský úřad. V roce 1830 byl vybrán, aby sloužil ve městě Sheffield. Narušené zdraví ho však donutilo k návratu na kolej, kde původně studoval, a tam učil klasickou filologii. Ale i tam ho nemoc zastihla a donutila jej, aby se vzdal i této práce.

Napsal několik písní, z nichž nejznámější, kterou napsal během své poslední nemoci, předznamenávala jeho blízkou smrt. Měla název "Nebesa jsou mým domovem." Taylor zemřel roku 1835 ve věku 27 let. Svě krátké pozemské putování končil s pevnou nadějí, že nalezne svůj skutečný domov ve věčné otčině.

Úkol na tento týden nás povzbuzuje, abychom hleděli dále, za hranici přítomnosti, do nebeského království.

Poutník David (Žalm 120)

1. Jaké okolnosti vedly k napsání Žalmu 120? Ž 120,1.6.7

David si byl dobře vědom Saulova vrtkavého chování a jeho neupřímných slibů. Už dvakrát uskočil před Saulovým kopím (1 Sam 18,11) a nevědomky unikl Saulovým úkladům jej zabít pomocí Filistinských (verše 17 a 25). David, který cítil Saulovo nepřátelství (verš 29), žil v neustálém strachu (1 Sam 20,1). Svoji duši ulehčil tím, že vše pověděl Samuelovi (1 Sam 19,18). Také Jonata "poznal, že je jeho otec odhodlán Davida usmrtit" (1 Sam 20,32.33).

David si byl "vědom toho, že Samuelova smrt přerвала další pouto, které zadržovalo Saula v jeho činech, a cítil se nyní ještě méně bezpečný, než když prorok žil. A tak využil toho, že Saulova pozornost byla plně zaujata smrtí Samuelovou, aby si vyhledal bezpečnější místo úkrytu. Našel je v poušti Fáran. Zde složil 120. a 121. žalm. V pusté divočině si uvědomoval, že prorok je mrtev a že král je jeho nepřítelem a ve svém žalu zpíval." (Patriarchové a proroci, str. 501)

2. Jak mocným nástrojem je jazyk? Ž 120,2-5

David se modlil za to, aby nebyl nevěrný ve svém slovu tak, jak tomu bylo u Saula. Obklopen nepřáteli, kteří byli připraveni jej a jeho muže vydat Saulovi, těžce nesl, že je uprostřed pohanů, kterým nelze důvěřovat. (Viz 1 Sam 23,12.19.20.) Mešech, kmen pocházející z jednoho ze synů Jáfetových (1 Moj 10,2), byl na severu a kmen Cedarův pocházející z vnuka Agar a Abrahama (1 Moj 25,13) sídlil na východ od Jordánu. David nenavštívil ani jeden z těchto kmenů. Básnický vyjadřuje, že, obklopen těmito bezbožnými lidmi, touží po pokojném životě se svým vlastním lidem.

3. Apoštol Pavel, stejně jako David, zažil "nebezpečí mezi falešnými bratřími." (2 Kor 11,26) Jak bys jednal v podobné situaci? Co bys doporučil pro jednání a postoj k falešným bratřím?

Putování do Jeruzaléma (Žalm 122; 125)

Třikrát za rok museli všichni tělesně schopní izraelští muži přijít do Sílo, později do Jeruzaléma, a přinést oběti do svatyně. Na cestě k chrámu začali zpívat krásné hebrejské žalmy. Jednou z takových poutních písní byl Žalm 122.

1. Proč byl žalmista šťasten, že může být na bohoslužbě v Jeruzalémě? Ž 122,1.3.5.7

Slovo "semknutý" (verš 3) pochází z hebrejského slova s významem "být sjednocen" nebo "být s někým spojen". Můžeme v tom vidět narážku na shromažďování Božího lidu k duchovnímu společenství. Město bylo také střediskem vlády (verš 5); bylo to město pokoje (šalom). Jako duchovní a občanské středisko národa měl Jeruzalém zajišťovat jak duchovní tak hmotný rozkvět.

2. Jaká byla zeměpisná poloha Jeruzaléma? Ž 125,1.2

Šalomounův chrám byl postaven na vysokém hřebenu obklopeném na jihu, východě a západě strmými údolími. Za těmito údolími se nacházely další, ještě vyšší hory, například Olivetská hora.

3. Jaké myšlenky naplňovaly poutníky, kteří se blížili k Jeruzalému podle Žalmu 125?

Už z dálky bylo vidět, že Jeruzalém je pevností zajištěnou jak přírodními podmínkami, tak Boží ochranou. To poutníky povznášelo a naplňovalo jistotou a pokojem. Okolní hory připomínaly poutníkům Boží ochrannou ruku nad jejich domovy v době, kdy byli na výročních slavnostech, vzdálení od domova.

4. Co tobě dává výhled do nebeského Nového Jeruzaléma?

Nesnadné putování Izraele (Žalm 123)

1. Jaká situace vedla věrný lid, aby se modlil slovy Žalmu 123,3.4?
2 Král 18,17-26

"Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi! Dosať jsme zakusili pohrdání. Naše duše už dosať zakusila posměchu sebejistých a pohrdání pyšných." (Ž 123,3.4)

Rabsaces se vysmál možnému spojení Ezechiáše s Egyptem a označil je za nalomenou třetinovou hůl. Posmíval se také jeho důvěře v Boha, jehož oltáře byly odstraněny (2 Král 18,4), a dokonce prohlašoval, že mu tentýž Bůh přikázal zničit Jeruzalém (verš 25). Mimoto, odmítl vyřídít svá posměšná a jízlivá slova syrsky nebo aramejsky, a mluvil hebrejsky, aby jeho poselství mohl slyšet také obecný lid. Jízlivě jim nabídl 2000 koní, dokážou-li k nim sehnat dostatek jezdců! (Viz 2 Král 18,23.)

2. Kam by se měl obrátit náš zrak v době nesnází? Ž 123,1.2

V odpověď na rouhavé posměšky, určené jemu a jeho lidu, Ezechiáš odložil královské roucho, oblékl si smuteční žíněný oděv a pak se šel poradit s prorokem Izaiášem. (Viz Iz 37,1.2.) Obrátil se k Všemohoucímu a prosil o "jeho velké milosrdenství" (Ž 106,45), aby jim pomohl z jejich pocitů beznaděje.

"Ruka věčného Boha se vztahuje i k tomu nejslabšímu člověku, který se k němu obrací o pomoc." (Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 75)

3. Představ si, že za tebou přichází bratr ze sboru a vypráví, že se spolupracovníci v zaměstnání vysmívají jeho náboženskému přesvědčení a snaží se podkopat jeho výkonnost v práci. Jakou bys mu dal radu?

Vysvobození Izraele (Žalm 124)

I když nelze zjistit kontext Žalmu 124, jistě jej Ezechiáš mohl nadšeně zpívat, když jistý vítěz, asyrská armáda, byl s Boží pomocí poražen. Žalm 124 je odpovědí na úpěnlivé prosby předchozího žalmu.

1. Kdo ochránil Jeruzalém? Ž 124,1.2.8 (Srovnej s Iz 37,33-35.)

Asyrský vládce se pyšnil tím, že mu Bůh přikázal zničit Jeruzalém (Iz 36,10). Bůh jej však chtěl pouze použít k tomu, aby potrestal Judu (Iz 10,5). Nájezdníci však chtěli jít dále, než Bůh zamýšlel. Sekera se začala holedbat nad toho, kdo jí sekal (Iz 10,15), a Asyřané se dostali do boje proti Bohu. Tato pošetilost měla katastrofální následky (Iz 10,16. 17).

2. Jakým způsobem ochránil Pán své věrné apoštoly v prvotní církvi? Skut 5,17-42

Bůh je vždy připraven ochránit své služebníky. V tomto případě Gamaliel, učitel apoštola Pavla, řekl svým spolubratřím farizeům moudrá slova, když uznal práci Ducha svatého na apoštolech.

3. Co důležitého o Bohu zdůrazňuje autor Žalmu 124 v jeho závěru? Proč je to tak podstatné? Ž 124,8

Někdy se nám zdá, že jsme se dostali do bezvýchodné situace.

Ale Ten, který slovem stvořil nebesa i zemi, má řešení i tam, kde my jsme bezradní. Není tedy divu, že apoštol Pavel zodpověděl svoji vlastní řečnickou otázku "Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?" (Řím 8,31) s takovou jistotou (verše 32-34).

Poutníkův odpočinek (Žalm 132)

V tomto žalmu David popisuje, jak našel truhlu smlouvy. Truhla smlouvy byla vnějším symbolem Boží přítomnosti, proto je Bůh často popisován jako bydlící nebo trůnící "mezi cheruby" (Ž 80,2; 99,1). Truhla smlouvy byla od doby Jozue do Šalomouna umístěna v prozatímní stavbě.

1. Co David toužil učinit a proč mu to Bůh nedovolil? Ž 132,1-5 (Srovnej s 2 Sam 7,5-7.12.13.)

Davidovou největší životní touhou bylo vybudovat Bohu chrám. Když mu Bůh prostřednictvím proroka Nátana oznámil, že chrám postaví až jeho syn, s pokorou toto Boží rozhodnutí přijal.

2. Co ukazuje, že putování Izraele skončilo? Ž 132,6-10.13.14

Žalm 132,8-10 vyjadřuje tutéž myšlenku jako 2 Par 6,41. Ve 2 Par jsou však uvedena závěrečná slova Šalomounovy modlitby při posvěcení chrámu, který se měl stát místem trvalé Boží přítomnosti. (Viz 2 Par 6,12.13; 7,1.) Je také možné, že sám Šalomoun je autorem tohoto žalmu.

3. Která podmínka je spojena s Božím zaslíbením? Ž 132,12

Naneštěstí Davidova linie, včetně jeho nástupce – Šalomouna, nebyla poslušna Boží smlouvy. Zaslíbení bude splněno, až bude Beránek stát na Sijónu, "nebeském Jeruzalému" (Žid 12,22), s prvotinami těch, kteří byli spaseni (Zj 14,1.4). Putování lidstva pak dojde ke svému slavnému konci.

4. Jak se projevují principy Boží smlouvy ve tvém životě? Máš jistotu, že budeš mít mezi spasenými své místo, až skončí tvé pozemské putování?

Doporučené studium

Srovnej podobná témata v následujících dvojicích žalmů: 12 a 131; 122 a 125; 124 a 129. Pročti si kapitoly "Lid Boží osvobozen" (str. 452-463) a "Vítězství lásky Boží" (str. 470-482) v knize Vítězství lásky Boží a kapitoly "Škola budoucnosti" (str. 246-254) v knize Výchova.

"A léta věčnosti, jak budou plynout, budou přinášet stále bohatší a stále nádhernější zjevení Boha a Krista. Jak se bude rozšiřovat poznání, tak poroste láska, úcta a štěstí. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat jeho povahu. A když jim Ježíš ukáže bohatství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, budou srdce vykoupených plát ještě žhavější láskou a s ještě větší radostí uchopí své zlaté harfy a desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalozpěvu." (Vítězství lásky Boží, str. 481)

Diskusní otázky

1. Co na naději pro vykoupené považuješ za nejkrásnější a proč?
2. Jak bys vysvětlil nenáboženskému člověku, že Bůh řídí a usměrňuje lidské záležitosti? Jak bys, v souvislosti se zjevným zmatkem v mezinárodní oblasti v průběhu dějin, takovému člověku vysvětlil, že Boží cíle došly svého důsledného naplnění a budou slavně završeny?
3. Které zkušenosti Izraele nejvíce připomínají situaci dnešní církve adventistů sedmého dne?

Shnutí

Přestože jsme občany určité země, naše skutečné, věčné občanství je v nebesích. V Ježíši Kristu jsme "spoluměšťané svatých a domácí Boží" (Efez 2,19 – kralický překlad). Život na naší zemi je putováním po úzké stezce, která vede k věčnému životu a k neocenitelné přednosti vidět Ježíše Krista tvář v tvář v zemi věčného pokoje.

7. úkol

Týden od 10. do 16. května 1992

Dobré domovy, stabilní společnost

Žalm 101, 127, 128, 133, 144

Základní text

"Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.
Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný." (Ž 127,1)

Základní myšlenka

Hřích přerušil Boží původní plán pro rodinu. Přesto však rodiny, které slouží Bohu, mohou být stabilizujícím faktorem ve společnosti.

"Kéž je to vždy tak jasné: domov je to nejlepší místo." Tato slova napsal John Howard Payne. Narodil se v New Yorku v roce 1791, zvolil si nejistou dráhu spisovatele dramatika a v roce 1831 odešel do Anglie.

Jeho práce mu nepřinesla dostatečné finanční prostředky, a tak odešel do Francie. Ani tam však nedosáhl úspěchu. V roce 1822 uvázl v Paříži v bezútěšné situaci, znechucen, téměř bez peněz, toužící po domově. Když jednou vzpomínal na svá mladá léta, začaly ho napadat verše a napsal slova dnes již známé písně "Domov, sladký domov." Píseň byla součástí operety, která se hrála o sedm měsíců později v Londýně.

Všichni ti, kdo někdy cestovali nebo žili v cizí zemi, zažili pocity stesku probuzené myšlenkami na domov. I když čas může někdy oslabit paměť, na domov se vždy vzpomíná jako na místo pokoje, uvolnění a bezpečí. Mnohem víc však platí tato slova o nebeském domově, který připravuje Ježíš pro ty, kteří jej milují!

Ideální domov (Žalm 127)

Nadpisek k Žalmu 127 připisuje žalm Šalomounovi; lze jej přeložit jako "pro Šalomouna" nebo "od Šalomouna". Tento žalm přináší podněty pro naše rodiny.

1. Kde má svůj původ manželství a rodina? 1 Moj 2,18.23.24

"Zahrada Eden představovala to, čím se podle Božího přání měla stát celá země a jakmile by byla lidská rodina vzrostla počtem, měly být zřizovány nové domovy a školy dle rajskeho vzoru. Tak během času mohla být celá země osazena lidmi a rájem, kde mělo být bádáno o slovech a skutcích Božích a kde žáci měli být vedeni k tomu, aby po nekonečné časy plněji a plněji vyzařovali světlo jeho slávy." (Výchova, str. 17) *Skutečně*

2. Vyhledej a vypiš ze Žalmu 127. věty, které souvisí s následujícími tématy:

Bezpečí

Spánek

Děti

Ochrana

3. Jakým způsobem lze dosáhnout skutečně šťastného domova? Ž 127,1.2

Povšimni si třech věcí, jež jsou "na^řádko". Ony nás jasně učí, že člověk se může namáhat, ale pokud Bůh neschválí a nevede jeho úsilí, bude velmi zklamán. Stavba budovy bez Boha má katastrofální důsledky, jako tomu bylo v případě stavby věže v Babelu.

4. Vyprávěj osobní zkušenost, kdy jsi poznal, že nejlepší je nechat se vést Bohem.

Otcovství (Ž 128,1.2)

První verš žalmu 128 sice mluví o člověku obecně, ale z dalších veršů je zřejmé, že pojednává o otci. Zaměřme se tedy při dnešním studiu na roli otce v rodině.

1. Kterou vlastnost zdůrazňuje žalmista v úvodu žalmu? Ž 128,1

2. Jak se tato vlastnost projevovala v životě Abrahama? 1 Moj 12,7.8

"Bůh povolal Abrahama, aby byl učitelem jeho slova, vyvolil ho, aby byl otcem velkého národa, poněvadž věděl, že Abraham bude své děti a svou čeleď vyučovat příkázáním Božího zákona. A to, co dodávalo Abrahamovu učení moci, byl jeho vlastní život." (Výchova, str. 153)

"Stejně jako staří patriarchové měli by otcové i dnes zřizovat oltáře Hospodinovy všude, kde rozbijí svůj stan. Byla-li kdy doba, kdy v každém domě by měla znít modlitba, pak je to doba dnešní. Otcové a matky by měli často pozvednout svá srdce k Bohu v pokorné prosbě za sebe a za své děti. Otec – jako kněz rodiny – by měl pokládat svou ranní a večerní oběť na oltář Boží a jeho žena a děti by se měly společně s ním modlit a vzdávat Bohu díky. V takové domácnosti bude Ježíš rád prodlévat." (Patriarchové a proroci, str. 98-99)

3. Co je další odpovědností manžela a otce, vedle duchovního vedení rodiny? Ž 128,2

"Práce se měla člověku stát požehnáním od samého počátku. Měla mu sloužit k rozvoji síly a radosti. Poměry na zemi se však kletbou hříchu změnily, a to přivedilo i změnu v podmínkách práce; přestože je nyní provázena obavami, únavou a námahou, zůstává dosud pramenem štěstí a pokroku, a je i strážcem proti pokušení." (Výchova, str. 173-174)

4. Do jaké míry by měl muž hmotně zajistit svoji rodinu?

Mateřství (Ž 128,3)

1. K čemu žalmista přirovnává ženu? Co tento obraz naznačuje o vztahu muže k ženě? Ž 128,3

"Na lopotné cestě životem má manžel... vést (svoji ženu) jemně, tak, jak je to společnice jeho cesty schopna snést..."

Manžel má pomáhat svojí ženě svým pochopením a neselehávající láskou. Pokud si přeje, aby byla svěží a radostná a aby byla jako sluneční jas v domově, má jí pomáhat nést její břemena." (MH 374)

2. Jak popisuje ideální manželku Přísl 31,10-13.26-30? ↴

Písmo obsahuje vynikající příklady matek, které připravovaly svoje děti v době jejich mládí pro službu Bohu a jeho dílu. Jméno Jochebed není zmíněno ani ve velké kapitole víry (Žid 11) ani ve 2. Mojžíšově. Byla sice neznámou otrokyní v Egyptě, ale byla to žena mimořádné víry. "Mojžíš věřil" (Žid 11,24) – tento verš odkazuje i na víru jeho matky.

"Často se matce zdá, že její práce je nevýznamná. Je to práce, která je zřídka kdy oceněna... Myslí si, že ničeho nedosáhla. Ale tak tomu není. Nebeští andělé pozorují starostlivou matku a všímají si břemen, která musí každodenně nést..."

Je na ní, aby s Boží pomocí, rozvinula v lidské duši božskou podobu. Matka, která si toho váží, bude považovat své možnosti za neocenitelné. Opravdově se bude snažit, aby svým vlastním charakterem a způsobem výchovy představila svým dětem nejvyšší ideál." (MH 376-378)

3. Do jaké míry je biblický ideál uskutečňován ve tvém domově? Jestliže jsi matka, jaký vliv máš na svoji rodinu?

Děti (Ž 128,3-6; 144,11.12.15; 127,3-5)

1. Jakým obrazem popisuje děti Ž 128,3?

Olivovník byl oblíbeným stromem v Izraeli. Děti byly chloubou rodičů. Jestliže jsou zde popsány jako "mladistvé olivoví" (kralický překlad), znamená to, že ještě neodešly z domu, ale jsou již připraveny pro brzký samostatný život.

2. Která další podobenství používá žalmista, když mluví o dětech? Jaký mají význam? Ž 144,12

Tento verš je citován v knize Rady učitelům, str. 496 (orig.), se zvláštním důrazem na rozvoj charakterových vlastností, jako tomu bylo v případě Josefa a Daniela. Synové mají být ve zkouškách spolehliví, vytrvalí, pevní jako skála, mají být pány okolností a ne jejich otroky. Dcery mají být rovněž duchovně pevné jako základní kameny. Synové mají být jako princové a dcery jako princezny žijící v paláci královny, jejich matky, a krále, jejich otce. Křesťanská výchova má přinést právě takový výsledek.

3. Jakou radost přinesou děti svým rodičům, až dospějí? Ž 127,3-5

Otevřené místo v bráně bylo místem, kde byly urovnávány spory. Dospělí synové byli připraveni hájit svého otce proti falešným obviněním. Tak jako rodiče pečovali o své děti a chránili je v jejich dětství, tak děti se později postarají o své rodiče.

4. Jestliže jsi jedním z rodičů, co hlavně ovlivňuje život tvých dětí? Co děláš pro to, aby se Boží plán naplnil v jejich životě?

Jednota domova (Žalm 101, 133)

Když David prožíval své úzkosti a našel své útočiště před Saulem v jeskyni Adulam, Bůh poslal členy jeho rodiny, aby je povzbudili. (Viz 1 Sam 22,1.)

1. Jak projevil David svoji radost ze znovusjednocení se svou rodinou? Ž 133,1

"V jeskyni Adulam žila celá rodina v lásce a svornosti. Syn Izai mohl zazpívat za doprovodu své harfy: 'Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají!' (Žalm 133,1) Zkusil, jak hořce chutná nedůvěra vlastních bratří, a soulad, který nahradil dřívější nespár, těšil vyhnancovo srdce." (Patriarchové a proroci, str. 496)

2. O co chtěl David usilovat, aby zajistil rodinný soulad? Ž 101,1-8

David se rozhodl, že nebude přijímat něco zlého nebo spojovat se se zlým člověkem. "Davidovy sliby zaznamenané ve 101. žalmu by měly být sliby všech, na kterých spočívá odpovědnost střežit vlivy působící na jejich domov." (CT 119)

3. Jaké dva obrazy používá David, aby popsal jednotu rodiny? Ž 133,2.3

Svatý olej pomazání nezůstal na Áronově hlavě a vousu, ale skanul také i na jeho roucho. Tak tomu bylo také i s rosou, která se srážela ve studeném nočním vzduchu. Nebyla vázána jen na jedno místo, ale občerstvila celou krajinu.

Jednota je ovoce Ducha svatého, který je v Písmu symbolizován jak olejem tak i rosou (Iz 61,1; Oz 14,5). Bůh naplňuje modlitbu Syna: "Aby všichni byli jedno" (Jan 17,21). To potřebují i naše rodiny: sjednocení v Kristu a v jeho Duchu.

4. Jestliže se tvoje rodina nebo sbor netěší jednotě, jaké kroky doporučuješ, aby mohlo dojít k nápravě?

Doporučené studium

Prostuduj si 1 Petr 2,5-12. Je duchovní dům vystavěn z lidí? Které jsou hlavní vlastnosti Kristova domu?

"Příčinou rozdělení a nesouladu v rodinách a v církvi je odloučení od Krista. Přijít blíže ke Kristu znamená přijít blíže jeden k druhému. Tajemství skutečné jednoty v církvi a v rodině nespočívá v diplomacii, řízení ani v nadlidském úsilí překonat těžkosti – přestože je toho velmi zapotřebí – ale ve spojení s Kristem.

Představte si velký kruh, z jehož obvodu jde do středu mnoho čar. Čím blíže jsou tyto čáry středu, tím blíže jsou jedna druhé.

Tak je tomu i v životě křesťana. Čím blíže přicházíme ke Kristu, tím blíže budeme jeden druhému. Bůh je oslaven, když se jeho lid spojí v harmonickém působení." (AH 179)

Diskusní otázky

1. V rodině, která má čtyři děti, má jeden ze synů pocit, že jeho rodiče projevují větší lásku a přízeň jeho bratrovi a dvěma sestrám. Z tohoto důvodu se odvrátí od náboženství rodičů. Jaké kroky bys podnikl, aby se tento mladý muž mohl smířit s rodiči a s Bohem?
2. Mladá žena ve tvé třídě sobotní školy nedávno uvěřila. Její otec je mrtev a její matka bojuje proti dceřině nové víře. Jak bys pomohl najít této mladé ženě vědomí přijetí v církvi? Jak bys jí pomohl, aby se její víra upevnila a ona pocítila, že je součástí milující rodiny?
3. Člen tvojí vlastní rodiny je skeptický ve vztahu k adventistickému poselství. Všechny tvé pokusy svědčit se zdají být marné. Cítíš, že je v sázce jednota tvojí rodiny. Jak bys postupoval při řešení tohoto problému? Jaký by měl být tvůj postoj k tomuto členu rodiny, jestliže ani jeden z tvých pokusů nebyl úspěšný?

Shrnutí

Domov je oázou v tomto světě, Božím darem z ráje. Jistě i ty si přeješ, aby tvůj domov byl místem kde se všichni cítí dobře a společně se připravují na Boží království. Založ svůj domov na pravých základech Božího slova a splň svoji roli – ať už roli otce, matky nebo dítěte podle Boží vůle.

8. úkol

Týden od 17. do 23. května 1992

Bohoslužba v duchu a v pravdě

Žalm 84, 103, 134

Základní text

"Bůh je duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v duchu a v pravdě." (Jan 4,24)

Základní myšlenka

Bohoslužba je úzké společenství s Bohem, kdy uznáváme jeho lásku, chválíme jej a projevujeme svoji vděčnost.

V roce 1916 vyžadovala britská vláda povinnou vojenskou službu od všech zdravých mužů stanoveného věku. Čtrnáct mladých adventistů sedmého dne, kteří byli z důvodu svědomí určeni pro pracovní jednotky ve Francii, odmítlo pracovat v sobotu. Byli postaveni před vojenský soud, odsouzeni k šesti měsícům těžkých prací a nakonec umístění na samotce. Vedoucí věznic se pokoušel je duchovně zlomit. Každému z mužů o samotě řekl, že jeho druhové svolili k práci v sobotu a že by tedy také on měl zanechat své nesmyslné svéhlavosti. Avšak každý z oněch mužů odmítl pracovat v Boží svatý den. Každý z nich, když byl veden zpět do cely, si myslel, že ostatní pracují v sobotu. Avšak jeden z mužů v poslední cele začal lehounce pískat velmi známou píseň "Pán je světlo mé... ó proč bych se bál..." – píseň, která je inspirována Ž 27,1. Muž v protější cele tuto píseň pískáním předal dál. Tímto způsobem se dostala melodie do každé cely, a tak se každý z vězňů mohl radovat, že jeho druhové zůstali pevní ve víře. Přišli na to, že Bůh může být uctíván v duchu a v pravdě za jakýchkoliv podmínek.

Bohoslužba v exilu (Ž 84,2-5)

Tento žalm napsal David v době svého exilu, kdy se nemohl účastnit bohoslužeb ve svatyni. Je rozdělen do třech částí: 1. David popisuje svoji současnou situaci, zbaven možnosti bohoslužby. 2. Představuje si, jak jde na Sijón, aby se mohl s ostatními účastnit bohoslužby. 3. Popisuje příchod do svatyně. V tomto krátkém žalmu jsou na konci každé části uvedena požehnání: konec části 1 (verš 5), začátek části 2 (verš 6) a konec části 3 (verš 13).

1. Co bylo Davidovou největší touhou v době exilu? Ž 84,2.3

David tuto potřebu pocítil, když byl zbaven společenství s Bohem a svými bratry ve svatyni. Svoji touhu přirovnal ke štvané lani, unavené a oslabené zízni. (Ž 42,2) Jak často si nevážíme požehnání, která máme, dokud o ně nepřijdeme! Svoboda navštěvovat bohoslužby v Božím domě může být považována za samozřejmou věc. Ale když nás nemoc, pronásledování nebo jiné překážky zbaví této výsady, pak můžeme porozumět Davidově touze po duchovním společenství.

2. O jakých neobvyklých "návštěvnících" svatyně se David zmiňuje, aby ilustroval její význam a přitažlivost? Ž 84,4

Tento žalm byl napsán pro ty, kteří denně sloužili ve svatyni, jako byli například strážci v branách, pokladníci, lidé, kteří se starali o nádoby, mouku, olej, víno a kadidlo, lidé, kteří připravovali chleby a hudebníci. Služba ve svatyni přinášela zvláštní požehnání a považovala se za přednost.

3. Jaký význam má pro tebe návštěva sobotní školy a bohoslužeb? Máš stejnou lásku k "Hospodinovým nádvořím", jakou měl žalmista? Máš ve sboru svoji služebnost, kterou s radostí vykonáváš?

Inspirace k bohoslužbě (Ž 84,6-9)

1. Co je náplní druhého požehnání a proč je tak životně důležité v duchovním životě? Ž 84,6-9

David přemýšlí o poutnících, o těch, kteří spoléhají na Boha a hledají u něj sílu k cestě na místo bohoslužby. Watts parafrázuje verš 6 takto: "Blaze těm, jejichž srdce se upíná k Bohu, aby našla cestu k bráně Sijónu."

Avšak tato cesta není poseta růžemi, protože se poutníci dostávají do Doliny balzámovníků. Tímto názvem žalmista označuje stromy nebo keře rostoucí ve vyprahlých oblastech. Žalm hovoří o cestě skupiny unavených poutníků. Bůh je však občerství vodu, která vytéká z občerstvujícího pramene. S novou silou pak pokračují v cestě.

2. Jak Bůh povzbuzoval apoštola Pavla na jeho cestě do Říma? Skut 28,15

"S těžkým srdcem blížil se Pavel k hlavnímu městu světa (Římu), na jehož návštěvu se tak dlouho těšil...

Když si razili cestu zástupy lidí, kteří se shlukovali na široké silnici, vrhali mnozí opovrhlivý pohled na šedivého starého muže, připoutaného řetězem ke skupině otrlých zločinců a tropili si z něho surové žerty a posměšky.

Pojednou bylo slyšet radostné zvolání. Ze zástupu přihlížejících vyrazil muž, padl vězni kolem krku a objal ho se slzami štěstí, jako syn vítá otce po dlouhém odloučení. Pak se takový výjev odehrál znovu a znovu...

Obklopen plačícími věřícími, kteří ho milovali a nestyděli se za jeho pouta, velebil apoštol nahlas Boha. Mračno smutku, jež zahalovalo jeho ducha, bylo odváto." (Skutky apoštolů, str. 293.294)

3. Popiš událost, kdy pocít, že život ztratil svůj smysl, byl odstraněn povzbuzením tvých blízkých.

Bohoslužba ve shromáždění (Ž 84,11-13; Žalm 103)

1. Kdo je příjemcem třetího blahoslavenství v žalmu? Ž 84,13

Spojení "doufat v Hospodina" se jen v knize Žalmů vyskytuje téměř 60 krát. Izaiáš poukazuje na jeden důvod k důvěře: "Doufejte v Hospodina věčně, neboť Hospodin, jen Hospodin je skála věků" (Iz 26,4). Kdo by se strachoval, když Pán statisíců andělů, kteří vynikají svou silou, je na jeho straně?

2. Čemu nás učí Žalm 103?

Poutník dorazil do svatyně a dává průchod nadšené radosti, když se připojuje k dalším v díkůčinění a chvále. Tato radost je vložena do slov Žalmu 103.

3. Jmenuj požehnání, za která bychom měli děkovat Bohu? Ž 103,3-6.8-13

Dr. Alexander Whyte miloval tento žalm a jen málokdo jej dokázal vyložit tak jako on. V jednotlivých větách vidí konkrétní věci z dnešního života:

Soudní dvůr	— "odpouští všechny nepravosti".
Nemocnici	— "ze všech nemocí tě uzdravuje".
Trh s otroky	— "vykupuje ze zkázy tvůj život".
Trůnní sál	— "korunuje tě milosrdenstvím a slitováním".
Sál pro hostinu	— "sytí tě dobrem".

(W. G. Scroggie, Know Your Bible: The Psalms, 3. svazek, str. 24)

4. Cítíš i teď, po přečtení Ž 103,3.12, vinu za vyznané hříchy? Co činí Bůh s naší vinou?

Místo pro bohoslužbu (Jan 4,24)

Když žalmista hovoří o bohoslužbě, má na mysli především bohoslužbu ve svatyni. Podívejme se však, co významného nám o bohoslužbě řekl Pán Ježíš.

1. Co je důležitým předpokladem pro bohoslužebné místo? Jan 4,24

Pod slovem bohoslužba obvykle rozumíme spoluvěřící shromáždění na jednom místě. Ale bohoslužba není omezena pouze na nějakou budovu nebo shromáždění lidí. Může se konat například v přírodě.

"Poušť" (2 Moj 3,1) je místo, které není obvykle spojováno s bohoslužbou a stojí v naprostém protikladu k Šalomounovu chrámu, ke katedrále sv. Víta v Praze nebo dalším známým chrámům. Přesto tam Mojžíš našel bohoslužebné místo, které bylo posvěceno přítomností Boží.

S Bohem tedy můžeme prožívat společenství kdekoli, kde se k němu obrácíme "v Duchu a v pravdě". Přesto společenství věřících má pro duchovní růst křesťana velký význam.

2. Jaké výhody má společná bohoslužba? Žid 10,24.25

"Zanedbáváme-li možnost scházet se s druhými, abychom se posilovali a povzbuzovali ve službě Bohu, mnoho ztrácíme. Pravdy slova Božího pozbývají v naší mysli svou živost a svůj význam. Na naše srdce přestává působit světlo, přestává je povzbuzovat posvěcující vliv a my duchovně upadáme." (Patriarchové a proroci, str. 404)

3. Jak se naše soukromé i společné bohoslužby mohou stát uctíváním Boha "v Duchu a v pravdě"?

Neustálá bohoslužba (Žalm 134)

John Ellerton ve své písni "Den, který jsi dal" poukazuje na krásnou myšlenku, že křesťané na celé zemi neustále chválí Boha. "Zatímco se zeměkoule otáčí a nastává den", v různých zemích se začínají zpívat ranní písně. V tomto smyslu církev "drží stráž na celém světě".

1. Jak byla zajišťována neustálá bohoslužba ve svatyni? Ž 134,1

Žalm 134, který má pouhé 3 verše, popisuje zakončení dne, kdy věřící opouštějí svatyni před tím, než se na noc zavřou její brány. Dívají se na levity, kteří jsou ještě v chrámu, mají noční službu a zpívají slova prvních dvou veršů. V odpověď jim noční strážníci zpívají požehnání pro shromáždění od jejich Stvořitele.

2. K čemu nás vyzývá apoštol Pavel? 1 Tes 5,16-18

Tak jako ze svatyně se po celý den vznášely k Bohu modlitby a zpěvy, tak i z našeho srdce mají v průběhu dne vycházet neustálé modlitby proseb a chval.

3. Jakým způsobem mohou křesťané přinášet Bohu oběti? Ž 119,108

Chválení Boha bylo Davidovou "dobrovolnou obětí". "Jako dítky Izraele oslavovaly osvobození, jež Bůh vybojoval pro jejich otce, a zázračné zachování při životě, když putovaly pouští z Egypta, tak bychom měli i my vděčně vzpomenout různých cest, po kterých nás Bůh vyvedl ze světa, z bloudění ve tmách do nádherného světla své milosti a pravdy." (Patriarchové a proroci, str. 404)

"Ať ráno, v poledne i večer stoupá naše vděčnost jako sladká vůně do nebes." (MH 253)

Když jsi sklíčený a slabý, zkus chválit Boha za jeho milost. Ke svému údivu obdržíš tělesné, duševní i duchovní požehnání.

Doporučené studium

Znovu si přečti Žalm 84, 103, 134. Prostuduj si kapitolu "Radost v Pánu" v knize Cesta ke Kristu, str. 78-86.

"Pouhá návštěva všech shromáždění, která se konají, nepřinese sama o sobě duši požehnání... Na každém shromáždění, které navštívíme, bychom se měli modlit, aby v té chvíli vložil Bůh do naší duše vroucnost a svlačil ji. Když prosíme Boha o Ducha svatého, buduje se v nás mírnost, pokora myslí a vědomá závislost na Bohu pokud jde o pozdní déšť. Jestliže s vírou prosíme o požehnání, Bůh zaslíbil, že je dostaneme." (TM 508.509)

Diskusní otázky

1. Co navrhuješ pro to, aby naše společná bohoslužba byla užitečnější a požehnanější?
2. Proč je studium bible tak životně důležitou částí soukromé i společné bohoslužby?
3. Jaké jsou rozdíly mezi bohoslužbou a společnou zábavou?
4. Jakou roli hrají pocity při bohoslužbě? Co je přínosné a co nebezpečné? Co by mělo být v tomto ohledu měřítkem?

Shmutí

Lidstvo má jak duchovní tak i rozumové schopnosti a ty nacházejí své vyjádření v bohoslužbě, v uctívání Stvořitele. Bohoslužba může zahrnovat duchovní meditaci, studium, modlitbu ale i společenství s věřícími. Součástí bohoslužby jsou také "oběti chvály", jež oslavují Boha a naplňují naše nitro vědomím jeho přítomnosti.

9. úkol

Týden od 24. do 30. května 1992

Boží dílo

Žalm 92, 100, 104, 111

Základní text

"Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase." (Ž 100,3)

Základní myšlenka

V názvu "adventisté sedmého dne" jsou vyjádřeny dvě podstatné skutečnosti: stvoření v sedmi dnech zakončené sobotou, které prozrazuje náš původ a druhý příchod Ježíše Krista, který poukazuje na náš cíl.

V době osvícenství (18. století) měli filozofové za to, že příroda řídí sama sebe zákonem příčiny a následku. Rozumný Bůh stvořil rozumný svět, který mohou pochopit rozumní lidé. Znamenalo to, jakoby Bůh, tvůrce nebeských hodin, vytvořil dokonalý stroj, natáhl jej a pak jej nechal běžet. Jakýkoliv zásah by mohl narušit nebo zastavit hodiny. Předpokládalo se, že tato filozofie velmi oslaví Boha. Dokonalost a řád všech věcí zrcadlily Boží dokonalost a řád. Ve skutečnosti však tento názor odsunul Boha stranou. Byl snižen na "první příčinu" a člověk byl ponechán, aby se alespoň snažil pochopit – když už ne řídit – svět svým nezávislým rozumem.

Bible nám však představuje Boha jako mocného stvořitele a udržovatele. Bůh prokazuje intenzivní péči této planetě. A to je hlavní téma Žalmu 104, který budeme studovat tento týden.

Neživá příroda (Ž 104,1-9.19.20.24)

1. Jaký pramen používá žalmista pro svůj popis stvoření? Ž 104,1-9.19.20

Žalm 104 je poetický popis stvoření, jak jej známe z 1 Moj 1. kapitoly. Žalm neuvádí žádnou dobu, pokud jde o trvání stvořitelského díla, ale dny uvedené v 1 Moj 1. kapitole jsou bezesporu totožné s 24-hodinovými dny, z nichž každý je ohraničen večerem a ránem, tmou a světlem.

V naší době, kdy se silně zastávají a šíří evoluční myšlenky, je týdenní cyklus sedmi dnů – který není založen na astronomických měřeních, jako je tomu v případě roku, měsíce a dne – svědectvím, které napomáhá podepřít pravdivost biblické zprávy o stvoření. "Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem." (Ž 33,6-9)

2. Jaký je základní rozdíl mezi výroky "Bůh v přírodě" a "Bůh je příroda"? Ž 104,24

První výrok patří kreacionismu (víra v Boží stvoření) druhý patří panteismu (názor, že božská bytost a svět jsou jedna skutečnost). "Boží dílo v přírodě neznamená, že samotný Bůh je v přírodě. Všechno v přírodě je vyjádřením Božího charakteru a moci; ale přírodu nemáme považovat za Boha.

Vytvořená věc není tvůrcem. Není to dílo, co je hodno úcty, ale ten, kdo jej tvoří. I když je příroda vyjádřením Boží myšlenky, není to příroda ale Bůh přírody, kdo má být vyvyšován." (MH 413)

3. Jak vysvětlíš rozpor, že Bůh je stvořitelem a udržovatelem světa, a při tom příroda je dnes tak zničená?

odpověď člov

Odumírající lesy, znečištěné řeky, požáry a záplavy, zemětřesení – to vše svědčí o tom, jak silně je dnes porušená příroda. "Příroda, toť zuby a pařáty od krve," píše básník Tennyson. Za tento tragický stav přírody však není zodpovědný Bůh, ale Boží nepřítel, satan.

"Země, zohyžděná a poskvrněná hříchem, jenom matně odráží Stvořitelovu slávu. Tím však není zcela setřeno jeho názorné poučení... Příroda dosud mluví o svém Tvůrci, ale tyto jevy jsou jen částečné a neúplné." (Výchova, str. 12)

Živá příroda (Ž 104,10-18.21-30)

Biologie učinila velký pokrok, když byl dlouhopřetrvávající názor o samovolném vzniku života nakonec opuštěn ve prospěch výroku, že pouze život plodí život. Život, který vlastní rostliny a zvířata, je odlišuje od neživých věcí.

1. Jak začal život na této zemi? Ž 104,30

Biblická definice "živé duše" (1 Moj 2,7 – kralický překlad), která naznačuje, že duše může zemřít, je: prach + Boží dech života = živá duše. Když je Boží dech odňat, živá bytost umírá (Ž 104,29; Ezech 18,4).

Po vynálezu mikroskopu si v roce 1665 Robert Hooke povšimnul, že je kůra z korkového stromu tvořena poměrně malými komůrkami, které pojmenoval buňky, latinsky cella - podle opuštěných, prázdných cel v klášteře. O 150 let později se zjistilo, že se všechna živočišná a rostlinná těla skládají z buněk. Rostlinné buňky mají obvykle silnější stěny, zatímco živočišné buňky mají tenké membrány. Další studium toho, co bylo omylem nazýváno jednoduchou buňkou, vedlo k překvapujícím objevům rozsáhlých šroubovitých molekul DNA a RNA. Ty obsahují "informační kód", který řídí vývoj a množení různých buněk v živém organismu během jeho růstu a vývoje.

I s omezeným poznáním života mohl David říci: "Podivuhodně jsem utvořen." (Ž 139,14)

2. Co bys mohl uvést jako příklad neustálé Boží péče o jeho stvoření?

"Každý vdech, každý úder srdce je důkazem stálé péče toho, v němž žijeme, pohybujeme se a jsme... Ruka, jež udržuje světy v prostoru a všechny věci po celém Božím vesmíru v řádném uspořádání a nepřetržité činnosti, je rukou, která za nás byla přibita na kříž!" (Výchova, str. 105.106)

3. Žalmista říká v Ž 104,1: "... Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký..." Jaký příklad bys uvedl jako důkaz pravdivosti tohoto výroku?

Koruna stvoření (Ž 104,23.30-35; Žalm 100)

1. Jaké postavení má člověk v Božím stvoření? Ž 104,23; 1 Moj 1,26-28

Logikové neovlivnění Písmem definovali člověka jako zvíře s rozumem, a tak ho umístili do širší kategorie živých bytostí a poukázali na jeho odlišnou kvalitu. Člověk však má také duchovní schopnosti, které ho odlišují od ostatního Božího stvoření.

"Nad všemi nižšími řády bytí Bůh určil, aby člověk, korunní dílo jeho stvoření, vyjadřoval jeho vůli a zjevoval jeho slávu." (MH 415) (Viz také Patriarchové a proroci, str. 21.22.)

V Žalmu 8. čteme, že Bůh učinil člověka "málo menšího andělů" (Ž 8,6 – kral. překlad). V hebrejském originále je tato myšlenka vyjádřena ještě silněji – místo slova "andělů" je tam použito slovo Elohim (Bůh). Člověk je jen smítko ve vesmíru, a přece byl stvořen podle Božího obrazu, se schopností myslet a uctívat; proto je také nejpodivuhodnějším dílem Božího stvoření. On jediný ze všech pozemských bytostí je schopen ocenit slávu, moc a lásku svého Tvůrce.

2. Která činnost Stvořitele je jakoby v protikladu s jeho mocí? Ž 100,3

Moc není vždy spojována s laskavostí, ani síla s jemností. Ale Všemocný má všechny vlastnosti pastýře. Přestože "jsme zbloudili jako ovce" (Iz 53,6), dobrý Pastýř hledá své ztracené ovce a pokládá za ně svůj život, aby je bránil (Jan 10,11; Luk 15,4). Ježíš Kristus je Stvořitel, Pastýř a Vykupitel.

3. Jak by mělo stvoření odpovědět svému Stvořiteli? Ž 100,1-5

Máme mnoho důvodů k tomu, abychom chválili Boha radostnou písní a děkovali mu za jeho milost a pravdu.

Památník stvoření (Žalm 92)

Podnadpis Žalmu 92 nám připomíná, že tento žalm je písni k sobotnímu dni. Dosud se zpívá v sobotu v synagogách.

1. Proč je tento žalm vhodnou písni k sobotnímu dni? Ž 92,5.6

Příkázání o sobotě (2 Moj 20,8-11) nás výslovně vybízí, abychom pamtovali na tento den jako na památník Boží stvořitelské moci.

"Sobota přivádí naši mysl k přírodě, a tím nás uvádí do společenství se Stvořitelem... A když patříme na Boží moc v přírodě, nalézáme v ní útěchu, neboť slovo, jež stvořilo všechny věci stále vdechuje duši život." (Touha věků, str. 191)

Sobota není časem zahálky; umožňuje nám vejít do hlubšího společenství s naším Tvůrcem. Nejen že nám sobota připomíná jeho tvůrčí moc, ale také poukazuje na jeho vykupitelskou moc, která, podobně jako stvořitelská moc, činí z hříšníka nové stvoření (2 Kor 5,17) a dává odpočinek jeho duši.

2. Jaké zaslíbení je dáno těm, kteří slouží Bohu? Ž 92,13-16

V sobotu bychom měli být v Hospodinově domě. Tam se můžeme ještě více učit o naší Skále, o jeho zachraňující moci, jeho druhém příchodu, jeho vůli pro náš život a jeho přítomnosti v nás prostřednictvím Ducha svatého. On může způsobit, že vytrváme tak jako palma v poušti, protože budeme moci svými kořeny dosáhnout k pramenům živé vody.

3. Jak bys odpověděl sousedovi, který se tě zeptá, co pro tebe znamená zachovávání soboty?

Přikázání beze změny (Žalm 111)

Polovina veršů Žalmu 111 se zmiňuje o "dílu" nebo "činech" a tím nám připomíná první sobotu, kdy "Bůh dokončil své dílo" (2 Moj 2,2) a odpočinul.

1. Kterými náznaky nám žalm připomíná vydání zákona na Sinaji?
Ž 111,4.5.7.9

Vysvobození Izraele z egyptského otroctví, poskytování manny v poušti po dobu 40 let, Boží pomoc při dobývání zaslíbené země, vysvobození Izraele ze zajetí – to jsou další nádherné Boží činy vedle události stvoření. Pascha (velikonoční slavnost Fáze) je vzpomínkovým svátkem. Však odkaz na "smlouvu" v Žalmu 111 se týká Sinaje a vydání Desatera. Slovo "pamatuj" se v Desateru objevuje pouze jednou, a to v přikázání o sobotě.

2. Které tři věci o Bohu zmiňuje Žalm 111,9?

Vykoupení je Boží tvůrčí čin. Kristus svou smrtí vytvořil podmínky pro vykoupení každého člověka (viz Řím 5,18; 1 Jan 2,2). "Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista." (Řím 5,17) Tyto skutečnosti nám připomíná každá sobota, která je památkem jak stvoření, tak vykoupení.

3. Jak bys popsal správný způsob svěcení soboty na základě příkladu Pána Ježíše?

Ježíšovým obyčejem bylo každou sobotu navštěvovat synagogu. Tam ochotně přijal možnost číst a vysvětlovat Písmo. (Luk 4,16) Kromě toho, Ježíš také v sobotu konal skutky lásky a milosrdenství. Ježíš zachovával nejen literu zákona, ale žil podle jeho ducha. (Mar 2,23-28; 7,5-13)

Doba mezi pátečním a sobotním západem slunce je Boží svatý čas. O čem přemýšlíš a jak se chováš v této době?

Doporučené studium

Pro pochopení Ježíšova postoje k sobotě čti také verš Mat 24,20 v jeho souvislosti. Prostuduj si kapitoly "Bůh v přírodě" (str. 79-81) a "Věda a bible" (str. 103-108) v knize Výchova.

"Význam soboty jako výchovného prostředku je nedocenitelný. Požaduje-li Bůh něco z našeho vlastnictví, navrácí nám to zase zpět obohacené a proměněné svojí slávou... Sobota je znamením stvořitelské a vykupitelské moci; poukazuje na Boha jako na pramen života a poznání; připomíná původní slávu člověka, a tak svědčí o Božím úmyslu přetvořit nás ke svému obrazu. Sobota a rodina byly současně ustanoveny v ráji a v Božím úmyslu jsou spolu nerozlučně spjaty. V tento den můžeme, lépe než kdy jindy, okoušet život ráje." (Výchova, str. 205)

Diskusní otázky

1. Na jakém základě přijímáš učení o stvoření Božím slovem a ne evoluční teorii?
2. Jaký užitek máš ze setkání s Pánem v sobotu? Jaký je rozdíl mezi formálním zachováváním soboty a způsobem svěcení soboty, který si přeje Bůh?
3. Jaký je vztah mezi zachováváním soboty a prožitkem ospravedlnění z víry? Jak bys odpověděl na námitku, že ti, kteří světí sobotu, jsou legalisté?

Shrnutí

Sobota je Božím darem. Byla dána jako památník jeho dokonalého stvoření. Věrné zachovávání soboty je charakteristickým znakem lidu, který přijme Boží pečeť. Je znakem toho, že přijímáme Boží plán obnovy, neboli vykopení, kdy hřích a hříšníci budou navždy zničeni a vykopenému lidstvu bude navrácen dokonalý soulad, pokoj a odpočinek.

10. úkol

Týden od 31. května do 6. června 1992

Boží slovo

Žalm 119

Základní text

"Volám k tobě, buď má spása, chci se tvých svědectví držet."
(Ž 119,146)

Základní myšlenka

Normy pro náš život Bůh vyjádřil v Písmu svatém. Tyto normy můžeme splnit jedině plnou závislostí na Hospodinu. Taková závislost pak přinese život plný čistoty a radostné služby Bohu a lidem.

Žalm 119 je nejdelším žalmem a nejdelší kapitolou v bibli. Je uspořádán do 22 částí po osmi verších. Obecně řečeno, každý verš je vlastně dvojverším, ve kterém je jedna myšlenka vyjádřena dvakrát, pokaždé jinými slovy (tzv. paralelismus). V hebrejské abecedě je pouze 22 souhlásek a tento žalm se skládá z 22 částí po osmi verších a každá část je přiřčena jednomu písmenu abecedy. Jednotlivé verše v téže skupině začínají stejným písmenem hebrejské abecedy. (V ekumenickém překladu jsou písmena hebrejské abecedy uvedena na začátku každé části v závorce.)

V Žalmu 119 se častokrát vyskytuje několik termínů, které se vždy týkají určitého pohledu na Boží slovo: zákon, soudy, příkazy, nařízení, přikázání. Celý žalm je ukazatelem pro svatý život.

Žalmista hledá sílu u Boha, aby mohl plnit jeho zákon. Nestává se však spravedlivým jenom pro své úsilí. Jeho radost ze zákona pramení z jeho vztahu k Bohu. Základní poselství žalmu je podobné poselství Pavlovy epištoly Římanům. (Viz Řím 3,31.)

Boží slovo (Ž 119,25)

Žalm 119 odkazuje na termín Boží slovo (nebo slova) celkem 42 krát, to znamená, že je to jeden ze sedmi nejužívanějších termínů v tomto žalmu.

1. Jaký vliv má Boží slovo na život člověka? Ž 119,24.50.107.154

V těchto textech žalmista mluví o novém životě. To je výstižný popis změny, kterou způsobuje znovuzrození. Jak je tomu v našem základním textu, Bůh nás nejdříve zachraňuje zkušeností znovuzrození, živé Boží slovo pak posiluje zarmouceného a zkoušeného člověka, aby se řídil Božím zákonem. Normu, která je představena ve verši 1, dosahují pouze ti, kdo usilují a spoléhají na Hospodinovu moudrost a moc.

"Ve slově Božím je tvůrčí síla, která povolala k životu světy. Toto slovo uděluje moc a probouzí život... Mění přirozenost a přetvořuje k obrazu Božímu." (Výchova, str. 102)

2. Jaký vztah měl žalmista k Božímu slovu? Ž 119,42.74.81

Žalmista žil v neustálé naději a očekávání na Boží slovo. Podobně Joseph Bates, průkopník adventního hnutí, podepisoval své dopisy následujícím způsobem: "V požehnané naději Váš, Joseph Bates."

Náš Pán nám jasně představil vítězný život, když odpovídal satanovi z Písma. Duchovní život člověka je udržován přijímáním Božího slova. "Přepadne-li vás pokušení, nedbejte na okolnosti nebo vlastní slabosti, dbejte jen na sílu slova. Všecka jeho moc vám slouží." (Touha věků, str. 77)

3. Jaká je tvoje úloha v boji s hříchem? Když jsi v pokušení, jak dosáhneš vítězství? Jak ti pomáhají slova Písma?

Zákon a přikázání (Ž 119,77)

Slovo "zákon", neboli "tóra", je v Žalmu 119 použito 25 krát. Znamená "poučení" a slouží k vyučování. Proto se tolik zdůrazňuje, abychom na zákon nezapomínali. "Zákon" zahrnuje všechny předpisy Božího slova.

1. Je Boží zákon obtížný? Jaký postoj k zákonu měl žalmista? Ž 119, 77.97

Autorem tohoto žalmu je David. (Viz Touha věků, str. 279.) Věděl, že jedině Boží slovo ukazuje náš cíl a také způsob, jak jej dosáhnout. Rozjímání nad Boží vůlí nás naplní radostí.

"Budeme-li studovat Boží slovo se zájmem a modlit se, abychom jej pochopili, v každém řádku (Písma) uvidíme novou krásu. Bůh zjeví vzácné pravdy tak zřetelně, že mysl získá upřímné potěšení a neustále se bude radovat, jak budou povzbuzující a vznešené pravdy odhalovány." (2 T 338)

2. Jak můžeme správně zachovávat Boží zákon? Ž 119,34.55

Tomu, kdo o to skutečně usiluje, dává Bůh sílu a moudrost, aby zachovával jeho zákon. Duch svatý uděluje moc, která je nezbytná k tomu, abychom žili v souladu s Boží vůlí. (Viz Řím 8,5-11.)

"Poslušnost Božího zákona by jim přinesla prospěch, jaký by ostatní národy světa pokládaly za zázrak. Bůh jim mohl dát moudrost a zručnost ke každé umělecké práci, přál si být i nadále jejich učitelem. Poslušnost Božích zákonů je měla zušlechtit a povznést." (Kristova podobenství, str. 169)

O "přikázáních" se žalm zmiňuje 22 krát a jsou spojovány s velikostí srdce (verš 32). Šalomoun byl na začátku své vlády příkladem takového daru. (Viz 1 Král 4,29; Srovnej s Kaz 12,13.) Žalmista bral zřetel na všechna Boží přikázání (Ž 119,6).

"Kristus učil své posluchače, že Boží zákon není souhrn jednotlivých předpisů, z nichž některé jsou důležité, zatímco druhé jsou podružnější a je možno je beztrestně zanedbávat. Náš Pán pokládá první čtyři a dalších šest přikázání za božský celek a učí, že láska k Bohu se projevuje poslušností všech jeho přikázání." (Touha věků, str. 424)

Soudy

V Žalmu 119 se slovo "soud" objevuje 22 krát v množném čísle a 5 krát v jednotném. V podstatě se vztahuje na vyhlášení rozsudku, který však nemusí nutně znamenat zatracení.

1. Jak David hodnotí Boží soudy? Ž 119,39.62.160

Žalmista chválí sedmkrát denně, dokonce i o půlnoci, spravedlivé Boží soudy. Toto hodnocení je potvrzeno na konci vyšetřujícího (předadventního) soudu hlasem z nebeského chrámu (Zj 19,1.2). Při odsouzení Babylóna Bůh současně obhajuje a osvobozuje svůj lid, který přijal dar Kristovy spravedlnosti (verše 7 a 8).

2. Které dvě stránky má soud? 1) Ž 119,75.120; 2) Ž 119,43.52

Věčná smrt, která je výsledkem hříchu, je spravedlivým Božím soudem. (Viz Zj 20,11-15.) Chybující svatí, kteří pochopili účel věčného zničení hříšníků, v tom vidí Boží milující záměr, který je má odvrátit od jejich špatností. Jiní se chvějí v očekávání nevyhnutelnosti Božího hněvu pro jejich stálou neposlušnost.

"Jak často slyšíme o zemětřeseních a vichřicích, o zkázách způsobených požáry a záplavami, při nichž dochází k velkým ztrátám na životech i na majetku! Tyto pohromy jsou jen zdánlivě způsobovány náhodným uvolněním neuspořádaných a neovládaných přírodních sil; ve všem tom však můžeme spatřovat záměr Boží. Pohromy patří k prostředkům, jimiž se Bůh snaží vyburcovat lidi, aby si uvědomili, že jim hrozí nebezpečí." (Proroci a králové, str. 180)

Na druhé straně, věrnost a láska vede Boha, aby vyhlásil soudy, které vzbudí naději, povzbuzení, pomoc v denním životě a skutečnou touhu po spravedlnosti. Boží soudy v případě takových vynikajících osobností, jakými byli Daniel a Josef, zahrnovaly jejich obhájení a vysvobození z útoku nepřátel. V tomto smyslu jsou také Boží soudy jeho milostivým rozhodnutím, kterým podporuje a brání svůj ohrožený lid.

3. Proč jsou Boží soudy pro nás důležité?

Svědectví

Hebrejské slovo překládané jako "svědectví" pochází ze slovního kořene "znovu opakovat" a odtud "svědčit". V Žalmu 119 se toto slovo vyskytuje 22 krát v množném čísle a 1 krát v jednotném čísle (verš 88). Stejně slovo je použito ve 4 Moj 17,7 při popisu stánku "svědectví". Ve stánku byla umístěna truhla, do níž bylo vloženo Hospodinovo svědectví (2 Moj 25,16). Jednalo se zákon napsaný na kamenných deskách (5 Moj 10,5).

Bůh vyjadřuje svoji povahu v zákoně (Desateru) a mnohem jasněji v životě svého Syna, Ježíše Krista, jehož dílo je největším svědectvím o Boží povaze (Jan 5,36). Dokonce i nevěřícím je dáno svědectví o Stvořiteli prostřednictvím přírody (Skut 14,17).

1. Jaký vztah měl žalmista k Božím svědectvím? Ž 119,2.22.31
2. Co vyplývá z poslušnosti Božích svědectví? Ž 119,14.24
3. Povšimni si dohod nebo smluv, které jsou uvedeny v souvislosti se slovem "svědectví". 1 Moj 21,30; 31,44; Joz 24,27

Lidské dohody nebo smlouvy bývaly někdy dosvědčovány určitým vnějším znamením nebo symbolem. Boží zákon, základ jeho smlouvy s lidstvem (2 Moj 24,8), byl napsán na kamenných deskách jako svědectví věčné smlouvy mezi Bohem a jeho lidem (2 Moj 25,21). Stejně svědectví je napsáno v srdcích věřících, kteří vstoupili do svazku s Bohem. (Viz 5 Moj 6,4-6; Žid 8,10.)

4. Jak bys vysvětlil nevěřícímu člověku způsob, kterým lze zachovávat Boží zákon?

Nařízení a příkazy

Slovo "nařízení" se vyskytuje v tomto žalmu 22 krát. Nařízení je určitý, neměnný požadavek, Boží příkaz.

1. Jakou modlitbu pronáší žalmista v souvislosti s nařízeními?
Ž 119,12.33

"Byl dán příkaz, nechť ten, jenž bude sedět na trůně Izraele, 's dá napsat opis' ustanovení Hospodinových...

Šalomoun dobře znal tyto výstrahy a zpočátku jich dbal. Jeho největším přáním bylo žít a vládnout v souladu s ustanoveními danými na Sinaji. Způsob, jakým spravoval záležitosti království, se ostře lišil od zvyklostí národů jeho doby – národů, jež se nebály Boha a jejichž vládci pošlapávali svatý zákon Boží." (Proroci a králové, str. 34.35)

2. Jaký nárok na nás kladou Boží příkazy? Ž 119,4.69
3. Jaký užitek máme ze zachovávání Božích příkazů? Ž 119,45.93.
100

"Příkaz" je něco, co je určeno nebo nařízeno a je v něm zahrnuta i myšlenka učení. Boží zákony jsou jeho svědectví, přikázání, nařízení a příkazy. Žalm 119 používá tato slova, aby zdůraznil důležitost vstupu do svazku s Bohem, což je způsob jak plnit jeho vůli. Skutečnou radost lze nalézt jen v poslušnosti Božích nařízením.

Doporučené studium

Opět si prostuduj Žalm 119 a porovnej jeho poselství s poselstvím epištoly Římanům. Přečti si kapitulu "Studium a učení bible" (str. 151-157) v knize Výchova.

"Protože okusil všechno lidské utrpení i pokušení a ví, jak je člověk křehký a hříšný, protože za nás vítězně odolal svodům satanovým a bude spravedlivě a laskavě soudit duše, za jejichž spásu vylil svou krev, pro to všechno je Syn člověka ustanoven vykonat soud." (Touha věků, str. 139)

"Máme žít podle všech přikázání Božího slova. Pak smíme požadovat vše, co zaslubuje. Písmo dává sílu k životu, ke kterému nás nabádá. Jedině takto lze s úspěchem studovat bibli." (Výchova, str. 154.155)

Diskusní otázky

1. Kdy a jak jsi objevil, že síla zachovávat Boží zákon nepramení z tvého samotného úsilí ale z přijetí Kristovy moci prostřednictvím víry?
2. Co to pro tebe osobně znamená poslušnost Božího zákona vírou v Ježíše Krista? Byl jsi v životě úspěšnější právě pro podřízenost principům Božího zákona? Byl jsi vnitřně pokojnější? Čím a kde bys byl dnes, kdybys nepřijal Boží vůli tak, jak je vyjádřena v jeho zákoně?

Shrnutí

Boží zákon, přikázání a nařízení nejsou obtížná. Budeme-li je mít v srdci, bude pro nás radost se jimi řídit - v tom je tajemství úspěchu. A navíc, budeme-li se řídit moudrou radou Toho, který je zosobněnou moudrostí, přinese to do našeho pozemského života štěstí a spokojenost.

11. úkol

Týden od 7. do 13. června 1992

Král králů

Žalm 93, 96, 97, 99, 110

Základní text

"Všechna božstva národů jsou bůžci, ale Hospodin učinil nebe." (Ž 96,5)

Základní myšlenka

Kdyby byl starověký Izrael věrný Bohu, byly by jiné národy požádaly Boha, aby se stal jejich králem, a společně by oslavovaly svého Stvořitele, Ochránce a Svatého Boha.

V roce 1620 opustili Otcové poutníci Evropu, aby začali nový život v Novém světě. Přestože jejich průkopnické počátky byly tvrdé, zvláště první zima, radovali se ze svobody. Odešli, aby hledali domov v zemi, kde není ani král ani papež a kde nejsou žádní diktátoři, ať už civilní nebo náboženští. První sklizeň oslavovali svátkem díkůvzdání Bohu, aniž by jim v tom bránil parlament nebo církev. V oné době měla každá země v Evropě svého monarchu a většinou převažovalo římsko-katolické náboženství s autoritářským papežem.

Možná, že jsme nikdy nezažili vládu despotického panovníka. Historie nám však stále připomíná jejich téměř neomezenou moc nad poddanými, kteří byli často krutě občansky i nábožensky využíváni. Ale Král králů je jedinečným králem. On má neomezenou a absolutní moc, která není nikdy zneužita. On je králem, který je laskavý, dobrotivý a milostivý a jeho království je věčným královstvím pokoje.

Král Stvořitel (Žalm 93)

1.) Jaké vlastnosti jsou spojovány s božským Králem? Ž 93,1.2.5

Pozemští králové a královny jsou oslovováni jako "Vaše Veličenstvo". Jak už slovo samotné naznačuje, je odvozeno od slova "veliký". Nebeský Pán je největším ze všech pánů. On stvořil všechno a je přede vším (Kol 1,17), jak z hlediska času tak i z hlediska postavení. On je tím Věčným, který přesahuje čas a prostor a je svatý a důvěryhodný.

2. Jak neúčinný je odpor proti Bohu? Ž 93,3.4

Bůh stanoví mez moři (Ž 104,9), avšak existuje i symbolický význam povodní (nebo řek) a moří. Z Božího dopuštění přišel asyrský král se svojí armádou na Judu a Izaiáš jej přirovnává k ničící záplavě.

Jeremiáš přirovnává Egypt a jeho útok proti Nabuchodonozorovi k povodni, ale tento útok byl nadarmo, protože se Egypťané stavěli na odpor Hospodinu zástupů (Jer 46,10.11).

"Voda nemůže pohltnout loď, kde spočívá Pán vodstva, země i nebes; vodstvo, země i nebesa se podřizují jeho vůli" (část písně inspirované Mar 4,37-41).

3.) Které další povahové vlastnosti velkého Krále jsou uvedeny v Ž 95,1.5-7?

On je naším Spasitelem, je pevný a důvěryhodný jako skála. Jeho ruce učinily a drží zemi; On stvořil lidské bytosti a stará se o ně, jako se pastýř stará o své ovce.

Protože Boží vyvolený národ odmítl uznat jeho láskyplnou povahu dokonce i poté, co se o ně po mnoho let staral, Pán odňal svá požehnání (Ž 95,8-11). Toto je varováním pro nás, kteří v těchto posledních dnech přijímáme tak veliké požehnání!

4.) Proč je naše chápání Boží povahy tak důležité pro náš vztah k Bohu?

Král Ochránce (Žalm 97)

V Žalmu 97 hovoří žalmista o svém vlastním národě (verš 8) a o pohanech, na které se Boží vláda také vztahuje. Hospodin je Králem celé země (verše 1 a 5).

1. Popiš některé podrobnosti Boží slávy. Ž 97,2-6

Vnější projevy, např. mraky, bouře, blesk, dým, oheň a zemětřesení jsou jevy nahánějící bázeň a které upozorňují na některé duchovní skutečnosti. (Viz 2 Moj 19,16.18.) Spravedlnost a soud (Ž 97,2.6.8) jsou vlastnostmi, kterými Král zjevuje svoji slávu. Svoji přítomností chrání svůj lid a jeho svatý charakter je spalujícím ohněm pro jejich nepřátele (verš 3).

2. Jakou vlastnost by měli služebníci spravedlivého Boha rozpoznat? Ž 97,10.11

Spravedlnost je opakem zla; verš 10 uvádí tento protiklad. Boží služebníci milují Boha a mají zlo v nenávisti. Velký spor mezi Kristem a satanem probíhá v srdci každého člověka na naší zemi.

Spravedlnost a přímé srdce (verš 11) nelze získat dobrými skutky. Když stárnoucí a bezdětný Abraham uvěřil Božímu slovu, že jeho potomstvo bude početné jako hvězdy na nebi, "uvěřil Hospodinovi a on mu to připočetl jako spravedlnost" (1 Moj 15,6). Apoštol Pavel tento princip rozšiřuje ve 3.kapitole epištoly Galatským. Ukazuje, že ne-Židé jsou částí Boží rodiny na základě jejich víry v Krista, který je naší spravedlností. (Viz Gal 3,6.7.9.14.)

3. Marie není oddaná křesťanka. Nemůže pochopit, jak Bůh může udělat ze špatných lidí dobré. Jak bys jí vysvětlil význam spravedlnosti a způsob, kterým se věřící v Krista stává spravedlivým?

Svatý Král (Žalm 99)

V Žalmu 99 se slovo "svatý" objevuje čtyřikrát – Bůh i místo, kde přebývá jsou označeny jako svaté.

Žalm začíná popisem Krále, který "trůní na cherubech" (verš 1). Zlatí cherubini, byli připevněni na zlaté slitovnici, která zakrývala truhlu obsahující kamenné desky (2 Moj 25,10.11.16-22). Tato truhla byla umístěna ve svatyni svatých (2 Moj 26,33.34).

1. Uved' některé stránky Boží povahy, kterých bychom si měli být vědomi, když se účastníme bohoslužby. Ž 99,2-5

Soud, spravedlnost a svatost Boží je zárukou dokonalé a stálé vlády.

2. Proč po odpuštění ještě přichází pomsta? Ž 99,6-8

Mojžíš, Áron a Samuel měli jeden společný rys – všichni byli prostředníky. Mojžíš byl ochoten se vzdát vlastní naděje na věčný život, aby zachránil svůj lid (2 Moj 32,32). Po vzpouře Chóreho, Dátana a Abirona se nejvyšší kněz Áron "postavil mezi mrtvé a živé a pohroma se zastavila" (4 Moj 16,48). Samuel se modlil za lid, když vyznávali své hříchy u Masfy (1 Sam 7,8-12) a byli ohrožováni Filistinskými.

Avšak nikdo z nich nebyl dokonalý, každý potřeboval Boží odpuštění, které okamžitě obdržel. Přesto však odplata a důsledky jejich hříchů šly svou přirozenou cestou. Mojžíš si nárokoval Boží autoritu u Meríby (5 Moj 32,51), Áron podlehl naléhání lidu u Sinaje (2 Moj 32,21-24) a Samuel vybral své syny za soudce (1 Sam 8,1.3-5) na úkor dobré vlády.

Bůh uznával tyto muže pro jejich poslušnost (Ž 99,7), prominul jim jejich hříchy (verš 8), ale neodstranil následky a jizvy způsobené hříchem.

3. Co nás vede k tomu, abychom uctívali Boha? Ž 99,3.5.9

Přicházející Král (Žalm 96 a 98)

Oba dva žalmy začínají a končí podobně. Přesahují místní vizi "domu Izraelova", aby do sebe zahrnuly "celou zemi", poeticky řečeno, aby dosáhly zemi, moře i nebesa (Ž 96,11).

1. Jaký význam má výraz "nová píseň" v Ž 96,1? Ž 98,1

Žalm 96 je téměř totožný s druhou polovinou žalmu, který David nařídil zpívat, když byla truhla smlouvy přinesena z Obededomova domu do stanu v Jeruzalémě. (Viz 1 Par 13,13.14.) Nová píseň oslavovala novou zkušenost, uvedení truhly, místa setkávání se s Bohem v Jeruzalémě, který si vyvolil (2 Par 6,6). Davidova nová píseň byla prorockou "novou písni" (Zj 5,9), kterou slyšel Jan ve svém vidění a kterou zpívali ti, kdo byli zachráněni ze země pro to, aby se stali králi a kněžími v Novém Jeruzalémě (Zj 5,10).

2.) Jaký vliv a dopad měly oba žalmy mít? Ž 96,1.3; 98,4

A opět je zdůrazněn prorocký pohled, který nás upozorňuje, že Boží lid není nějakou izolovanou vyvolenou rasou. Pohanům, kteří uctívali modly, mělo být zvěstováno, že Bůh je jejich mocným Stvořitelem a že jejich modly nejsou vůbec žádní bohové. Boží jméno se vyskytuje 11 krát ve 13 verších Žalmu 96 a 6 krát v 9 verších Žalmu 98. Pohané musí poznat, že "Hospodin kraluje" (Ž 96,10) a že je "Hospodinem Králem" (Ž 98,6).

3.) Jaký zvláštní důvod je uveden pro radostnou chválu, kterou oba žalmy vrcholí? Ž 96,11-13; 98,4-9

Radost je vyjádřena pomocí hudebních nástrojů, lidskými hlasy, horami, které ozvěnou vrací chvalozpěv, mořskými vlnami, které svým příbojem naráží na pobřeží – ve všem převládá radost při pohledu na přicházejícího Krále, který bude spravedlivě soudit zemi. To je prorockví o druhém příchodu Ježíše Krista, který přijde ve slávě a přinese s sebou odměnu.

Kněžský Král (Žalm 110)

Podle zásady, že Písmo se vykládá Písmem, Nový zákon nám pomůže s výkladem Žalmu 110. Matouš, Marek i Lukáš popisují příběh, kdy Ježíš svojí nepříjemnou otázkou umlčuje farizeje (Mat 22,41-46; Mar 12,35-37; Luk 20,41-44).

Kázání o letnicích taktéž cituje druhou část verše 1 jako naplněné proctví po vzkříšení Ježíše Krista (Skut 2,34.35). Epištola Židům hovoří o Kristově kněžském úradu (Žid 5,6; 7,17.21) a cituje Ž 110,4. Pisatel zdůrazňuje nadřazenost Kristova kněžství podle řádu Melchisedechova nad levitským kněžstvím.

1. Proč nebyli farizeové schopni anebo ochotni odpovědět na Ježíšovu otázku týkající se Žalmu 110,1? Mat 22,43-46

Sporným bodem diskuse s Ježíšem byla totožnost "syna Davidova". "Takové označení se dávalo Mesiáši v proroctví. Když Ježíš zjevoval své božství svými mocnými divy, když léčil nemocné a oživoval mrtvé, lidé se dotazovali: 'Není-liž to syn Davidův?'" (Touha věků, str. 425)

Kananejská žena oslovila Ježíše: "Pane, synu Davidův!" (Mat 15,22). Když slepý žebrák Bartimeus z Jericha volal na Ježíše, oslovil jej jako "syna Davidova" (Mar 10,47). Totéž učinili dva jiní slepci z Galileje, kteří Ježíše následovali a "křičeli: 'Smiluj se nad námi, synu Davidův!'" (Mat 9,27). Při příležitosti slavnostního vjezdu do Jeruzaléma dokonce i děti volaly v chrámě: "Hosana, synu Davidovu" (Mat 21,15).

Chyba byla, že mnozí, kteří nazývali Ježíše synem Davidovým, nepochopili, že syn Davidův je také Synem Božím.

2. Co naznačuje usednutí "po pravici"? Ž 110,1 (Srovnej s Mat 26, 64.)
3. Jaký význam má pro nás božství Ježíše Krista a jeho velekněžská služba?

Doporučené studium

Prostuduj si následující texty, které se týkají božství a díla Ježíše Krista: Jan 5,18; 8,56-59; Žid 8,1.2; Zj 3,21; 20,4. Přečti si kapitolu "Král tvůj přijde" (str. 397-403) v knize Touha věků.

"S nevýslovnou radostí potvrzují knížata, vládcové a mocnosti svrchovanost Knížete života. Zástupy andělů se mu klanějí a radostný jásot se rozléhá všemi nebeskými dvory: 'Hoden je Beránek zabitý vzít moc i bohatství, moudrost i sílu, čest, slávu a požehnání!' (Zj 5,12)

Jásavé písně provází hudba andělských harf a nebe překypuje radostí a chválou. Láska zvítězila. Ztracené bylo nalezeno. V nebesích zní mohutné volání: 'Tomu, kdo sedí na trůnu, a Beránkovi, požehnání, čest a sláva i síla na věky věků!' (Zj 5,13)." (Touha věků, str. 589)

Diskusní otázky

1. Jakým praktickým způsobem mohou křesťané zrcadlit Boží svatost dnešnímu světu?
2. V jakém smyslu má Ježíšova velekněžská služba a božství význam pro tvůj osobní každodenní život?
3. Co můžeš udělat pro to, abys denně přijímal dar Kristovy svatosti? Co by ti v tom mohlo zabránit?

Shrnutí

Král, který nás stvořil a dal nám život, nás také chrání v boji se satanem a hříchem. Pomáhá nám na cestě ke svatosti a prosí za nás před nebeským trůnem. Své dílo dovrší tím, že nás při svém druhém příchodu vezme do obnoveného ráje.

12. úkol

Týden od 14. do 20. června 1992

Bůh je přítomen

Žalm 139, 142, 143

Základní text

"Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled' zda nejdu cestou trýzně, a po cestě věčnosti mě ved'!" (Ž 139,23.24)

Základní myšlenka

Hřích nemůže existovat v přítomnosti věčného, milujícího, nebeského Otce. On je však k hříšníkům milostivý a vede je k duchovní obnově.

Když byl básník John Greenleaf Whittier (1807-1892) již v duchodovém věku, ztratil zrak. Jednoho dne jej navštívili přátelé i s malým děvčátkem. Básník děvčátko poprosil, aby mu něco přečetlo. V domě však nebylo žádné světlo a venku bylo už šero, takže se nedalo číst. Děvčátko však předstíralo, že čte, a předneslo mu část jeho proslulé básně "Věčné dobro", kterou se naučilo.

*"Nevím, kam ostrovy pozvedají
Palmy své ve vánku jako vějíře;
Jedno však vím, že odloučený
Od Boží péče a lásky být nemohu."*

Whittier se zeptal, kdo napsal tyto krásné verše a odkud jsou. Děvče udiveně zvolalo: "Proč se ptáte, pane Whittiere, vždyť jste je napsal vy!" Básníková odpověď, typická pro pokorného křesťana, byla: "Skutečně? To mi je tedy musel dát Bůh, protože bez jeho pomoci bych je nikdy napsal."

Bůh zná (Ž 139,1-6)

1. Jak důvěrně zná Bůh záležitosti našeho života? Ž 139,1-4

Bohu je známo, jak žije každý člověk. Je to zřejmé i z novozákonní události, jak ji popisuje kniha Skutků (10,1-23)

Když Bůh přikázal Korneliovi, aby poslal pro Petra, věděl, že apoštol je v Joppen v domě Šimona koželuha. Toto by byla dostatečná informace pro Korneliovy služebníky, aby mohli nalézt koželužnu. Avšak, aby byly odstraněny všechny pochybnosti, byla uvedena ještě dodatečná informace – jedná se o dům na pobřeží. Bůh zjevil také Petrovi, že návštěva se bude skládat ze tří mužů (Skut 10,7.19). Obě strany získaly inspiraci ujištění, že poselství je božského původu.

2. Proč to, že Bůh věděl o etiopském komorníkovi, mělo tak dobrý výsledek? Skut 8,5.26-40

Bůh věděl, že diakon Filip je v Samaří a že pokladník etiopské královny Kandáces byl na návštěvě bohoslužeb v Jeruzalémě a nyní se vrací domů pouštní cestou, která vede z Jeruzaléma do Gázy (Skut 8,5.26-40).

"Pomocí Ducha svatého způsobil Pán, že se (Etiopan) setkal s tím, kdo ho může přivést ke světlu.

K jednomu takovému, jenž hledal světlo a rád by přijal evangelium, přivedl anděl Filipa. I dnes řídí andělé kroky těch, kteří poskytnou Duchu svatému možnost, aby posvětil jejich jazyky a zjemnil a zušlechtil jejich srdce. Anděl, který byl vyslán za Filipem, mohl sám prokázat službu dvořanovi, avšak to neodpovídá Božím způsobu působení. Podle Božího plánu mají lidé sami působit na své bližní." (Skutky apoštolů, str. 73.74)

3. Jakým způsobem tě Bůh ovlivňuje, aby ses podělil o světlo, které máš, i s ostatními? Jak si můžeš být jist, že při práci pro druhé jsi veden Bohem a ne svými vlastními zájmy a sklony?

Bůh vidí (Ž 139,7-12)

1. Jaký je vztah Boha a prostoru? Proč je nemožné uniknout z Boží přítomnosti? Ž 139,7-10

Boží všudypřítomnost přesahuje prostor. Nemůžeme mu uniknout, ani když odejdeme na nejopuštěnější místo na zemi.

Adam s Evou se v jejich přestoupení "ukryli před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě" (1 Moj 3,8). Boží otázka "Kde jsi?" však neznamená, že neviděl provinilý pár.

Jak Žalm 139,10 ukazuje, tato všudypřítomnost je ve skutečnosti velmi posilující. I když bloudíme, jeho oko nás vidí a jeho ruka vede. Těhotná Agar, mající před sebou velmi nejistou budoucnost, mohla sice utéct Sářinu špatnému zacházení, ale nemohla uniknout Božímu zraku. (Viz 1 Moj 16,6-9.) U studny, kde ji našel anděl, si uvědomila Boží přítomnost. Jak bylo tehdy častým zvykem, pojmenovala studnu na paměť této události: Beer-lahaj-roj (1 Moj 16,14), což znamená "Studnice Živého, který mě vidí."

Bůh vidí vše – naše chyby a hříchy, stejně jako i toužící duši a srdce, naše úsilí, strach a slabosti. (Viz Ž 103,14.)

2. V Ž 139,11.12 čteme o temnotě. Co v Písmu symbolizuje temnota? Efez 6,12

Izaiáš popisuje ostrý protiklad, když píše o pádu Lucifera, satana (Iz 14, 12.15). Bývalý světloňoš byl vyvržen z nebe a stal se "knížetem tohoto světa" (Jan 14,30), světa temnoty. To je úplný protiklad ke království toho, kdo je "světlem světa" (Jan 8,12), kdo "nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna" (Kol 1,13; viz také 2 Kor 4,4).

3. Co pro nás znamená skutečnost, že Bůh, pro něhož je světlem i nejtemnější noc, ví vše o našich slabých stránkách?

Bůh tvoří (Ž 139,13-18)

Jako pastýř získal David podrobné znalosti o životě ovcí. Porážení obět-
ních zvířat mu mohlo dát i některé základní vědomosti o anatomii.

1. Jak se David odvolává na své znalosti biologie? Ž 139,14

V dnešní době, s podrobnou znalostí lidského těla, se můžeme připojit k Davidovu vyjádření mnohem více. Přemýšlejme, například, o životně důležitém orgánu – srdci. Každý den vykoná 100.000 stahů a tím umožní krvi, aby proudila tepnami, vlásečnicemi a žilami. Během 70ti let života tento úžasný orgán vykoná přibližně 2,5 miliardy stahů, a tak rozešle do těla tisíce tun krve.

"Ten, kdo přemýšlí nad okem mouchy, nad mechanikou pohybu lidského prstu, nad maskováním můry anebo nad tím, že se veškerá hmota skládá z různého seskupení protonů a elektronů, a přitom tvrdí, že se plán udál bez Inženýra, pomocí slepé náhody – takový člověk věří v mnohem větší zázrak, než kterýkoliv zázrak v bibli. Považovat člověka se vším jeho uměním a touhami, s jeho uvědomováním si sebe sama a vesmíru, s jeho city a morálkou, s jeho vysokou schopností pochopit tak velikou myšlenku jako je myšlenka na Boha, považovat toto stvoření pouze za formu života, která stojí poněkud výše na evolučním žebříčku než jiné formy, znamená vytvořit otázku mnohem hlubší, než může být zodpovězena." (H. G. Coffin, *Origin By Design*)

2. Čeho dále si všímá David v Ž 139,13.15.16? Jaká je jeho reakce? Verše 17.18

David je tak ohromen divy Božího stvoření, jak je lze vidět v lidském těle, že je nucen vyjádřit nekonečnou moudrost a velikost Boží mysli.

3. Protože jsme dostali od Boha tak nádherně vytvořené tělo, jaký máme závazek, abychom je udrželi v pořádku?

Bůh slyší (Ž 139,4; 1 Moj 21,14-20)

Poté, co se Agar vrátila zpět do Abrahamovy domácnosti, zůstala v ní se svým synem Izmaelem po dobu 13 let. Ale pak, s narozením Izáka, nastaly v táboře těžkosti, protože Izák byl skutečným dědicem patriarchova bohatství. "Teď byl (Izmael) náhle odsunut stranou. Zklamání vyvolalo v něm a v jeho matce nenávisť k Sářinu dítěti. Jejich žárlivost se ještě stupňovala, když viděli všeobecnou radost nad jeho zrozením, až se Izmael odvážil otevřeně se posmívat dědici Božího zaslíbení. Sára viděla v Izmaelově divoké povaze stálý zdroj neshod, a proto požádala Abrahama, aby Agar a Izmaela poslal z tábora pryč. Patriarcha se velice rmoutil. Jak by mohl vyhnat Izmaela, svého syna, stále drazce milovaného?" (Patriarchové a proroci, str. 101)

1. Když Izmael umíral žízni, kdo slyšel jeho křik? 1 Moj 21,17

Hoch byl již prorocky pojmenován podle období, kdy těhotná Agar dobrovolně odchází z tábora kvůli Sáře, která s ní zle nakládá (1 Moj 16, 11); jeho jméno znamená "Bůh slyší".

2. Proč se někdy stává, že Bůh není ochoten naslouchat? Iz 59,1.2

Hřích nás odděluje od Boha, ale přesto Bůh je ochoten vyslechnout upřímnou modlitbu hříšníka, který činí pokání

"Okolnosti nás mohou odloučit od všech našich pozemských přátel; žádná okolnost a žádná vzdálenost nás však nemůže odloučit od nebeského Utěšitele. Ať jsme kdekoli, ať přijdeme kamkoli, je stále při našem boku, aby nás podporoval, povzbuzoval, posiloval a potěšoval." (Touha věků, str. 472.473)

3. Můžeš se podělit o nějakou zkušenost týkající se Boží pomoci ve zkoušce? Jak změnil okolnosti, kterým jsi měl čelit? Jak tato zkušenost ovlivnila tvůj postoj k budoucnosti?

Bůh zachraňuje (Ž 139,19-24; Žalm 142 a 143)

Davidova náhlá změna tématu od Boží neposkvrněné povahy k bezbožným nepřátelům Božím je způsobena vědomím, že Bůh a zlo jsou dva zcela neslučitelné protipóly.

1. Jaký byl postoj Davida k bezbožným? Ž 139,19-22.
2. Jakou prosbu David pronáší, když obrací svoji mysl k sobě samému? Ž 139,23.24

Bůh nenávidí hřích, avšak miluje hříšníka a učinil vše potřebné, aby hříšníka od hříchu odradil. Bůh se však hněvá na toho, který miluje svůj hřích (Ž 7,12). On miluje svět bez výjimky a svého Syna dal, aby byli ze spárů satana zachráněni všichni, kdo skutečně uvěří v Ježíšovu oběť. (Viz Jan 3,16.)

Žalmista si uvědomil, že je také hříšníkem a v Božích očích není lepší než ti, které nenávidí a které považuje za nepřátele. Nyní prosí Boha, aby učinil to, co Bůh, podle počátečního verše žalmu, již učinil – totiž, aby zkoumal jeho srdce a ukázal mu jeho skutečné já, jeho vnitřní myšlenky.

3. Jak velká byla Davidova tíseň? Ž 142,4.6.7
4. Co je dokonalým lékem na samotu a problémy? Ž 142,2.8

Davidovo volání k Bohu je dobrý příklad pro každého, kdo je v jakémkoliv trápení.

Když je člověk ve velkých potížích, často má sklon tyto potíže přehánět a tím podlamovat svoji sílu. Má sklon dívat se na život tmavými brýlemi. Eliáš počítal pouze sebe mezi věrné Boží služebníky, zatímco Bůh jich napočítal 7.000 (1 Král 19,14.18).

Doporučené studium

Prostuduj si znovu Žalm 139, 142 a 143. Přečti si kapitulu "Lazare, pojd' ven!" (str. 366-374) v knize Touha věků a kapitulu "Co tu děláš?" (str. 109-115) v knize Proroci a králové.

"Pro všechny, kdo se vztahují po řídící ruce Boží, je chvíle největšího zoufalství chvílí, kdy je božská pomoc nejbliže. S vděčností pak pohlednou zpět i na nejtemnější část své cesty." (Touha věků, str. 369.370)

"Nebesa je neopustí ve chvíli protivenství. Nic není zdánlivě bezmocnější, ve skutečnosti však nepřemožitelnější, než duše, jež cítí svou nicotnost a pevně spoléhá na Boha." (Proroci a králové, str. 114)

Diskusní otázky

1. Proč úsilí pomáhat jiným v jejich těžkostech, přináší úlevu i ve vlastních těžkostech?
2. Všichni víme, že nám Bůh požehnal mnohem více než si zasluhujeme. Jak bys přesvědčil skeptické lidi o tom, že jim Kristus bez ohledu na jejich minulé hříchy a pády požehná, jestliže se mu podřídí?
3. Úkol na tento týden nás učí, že Bůh je vždy s námi, dokonce i tehdy, když se cítíme opuštěni a osamoceni. Jak prožíváš Kristovu přítomnost? Jak rozvíjíš víru, která zná, že Kristus je s tebou i tehdy, kdy se zdá, že se tvůj svět rozpadl?

Shnutí

Člověk byl stvořen podle Božího obrazu. Avšak jistý si svou vlastní moudrostí, vytvořil si svého boha podle lidského obrazu. Protože Bůh sestoupil na naši zem, aby sdílel naše lidství, používáme naše lidská slova k tomu, abychom mohli popsat jeho povahu. Jeho oko nás vidí, jeho ruka nás vede, jeho myšlení nás zná, jeho přítomnost nás objímá; naše slova a myšlenky však nejsou dostatečné, aby mohly vyjádřit Boží moudrost, moc a lásku.

13. úkol

Týden od 21. do 27. června 1992

Haleluja!

Žalm 112, 113, 115, 145, 147, 149, 150

Základní text

"Všechno, co má dech, ať chválí Hospodina! Haleluja." (Ž 150,6)

Základní myšlenka

Kniha 150 žalmů začíná slovem "blahoslavený" neboli šťastný a končí slovem "haleluja". Bůh nepotřebuje naši chválu, avšak raduje se, když je lidské srdce šťastné.

Georg Friedrich Händel, významný německý hudební skladatel, se přestěhoval do Anglie a v době od 22. srpna do 14. září 1741 napsal v irském Dublinu své proslulé oratorium Mesiáš. Na premiéře v Londýně, roku 1743, byl přítomen i král Jiří II. Vládce byl tak pohnut sborem Haleluja, že povstal, aby vyjádřil uznání Mesiáši jako Králi králů a Pánu pánů, jehož poddaným je i on. Psychologický dojem tohoto okamžiku, kdy obecnstvo stálo společně s králem, zachoval tento zvyk až do dnešní doby. Kdekoliv se hrálo oratorium Mesiáš, obecnstvo vždy dávalo tímto způsobem najevo svoji úctu neviditelnému Králi vesmíru. Z hloubi svých srdcí se připojovali ke sboru, když zpíval: "On bude vládnout na věky, na věky. Haleluja."

I my můžeme prožívat radost z osobní přítomnosti Ježíše Krista v našich srdcích prostřednictvím Ducha svatého. Jak slavnostnější však bude naše radost, až se osobně setkáme s naším Pánem a připojíme se k chvalozpěvu zachráněných všech dob!

Radostné srdce (Žalm 112)

Po počátečním slovu "haleluja" následuje 22 řádků, každý pro jedno písmeno abecedy (tzv. akrostický žalm). Každý z prvních osmi veršů je dvojverším; oba poslední verše jsou trojverším.

1. Jaké požehnání má bohabojný člověk? Ž 112,1-9

Spravedlivý nebo přímý člověk je mocným příkladem pro svou rodinu (verš 2) a jeho památka zůstane i po smrti stálou inspirací (verš 6).

"Jako záře zapadajícího slunce osvětluje vrcholky hor ještě dlouho potom, co slunce samo již zapadlo za horami, tak dílo čistých, svatých a dobrých lidí šíří po světě světlo ještě dlouho potom, co jeho tvůrci již sami odešli." (Patriarchové a proroci, str. 358)

2. Povšimni si protikladu mezi touhou zbožných a touhou bezbožných. Ž 112,8.10

Bezbožní lidé vidí to, po čem netoužili, neohroženost a přímost zbožných; a to, po čem toužili, nemohou spatřit. Když přichází zlo anebo nepřítel, zbožní nemají strach. Jejich vytrvalé srdce důvěřuje Bohu, který je zachraňuje.

3. Co má být základním motivem pro službu Bohu – požehnání, která zaslíbujeme, anebo upřímná láska k němu?

Uvažuj o svých požehnáních (Žalm 145)

1. Co všechno zahrnuje výzva ke chválení Boha? Ž 145,6.15-16.18-21

Jak je to nádherné, že král David si nevšímá svého vlastního postavení krále Izraele a promlouvá k jiným národům o velikém a slavném království Boha Hospodina!

2. Které Boží vlastnosti jsou předmětem naší chvály?

Ž 145,7

Verš 8

Verš 9

Verš 14

Verš 19

Tyto vlastnosti vycházejí z Boží milosti, což je ctnost, kterou postrádají despotičtí vládci a diktátoři. Lidé nemohou důvěřovat vládci, který projevuje pýchu, krutost a nezájem o své poddané. Po celou dobu dějin prokazoval Bůh nekonečnou lásku k svému lidu. Největším projevem jeho lásky byla smrt jeho Syna na Golgotě. "Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně" (Žid 7,25).

3. Kterou Boží vlastnost zdůrazňují oba žalmy? Ž 145,13; 146,10

Jaký je rozdíl Boží stálosti a pomíjivosti tohoto světa! Jaká radost, že náš Bůh je věčným a stálým Bohem, který nemění své sliby a rozhodnutí!

4. Žalmy uvádějí mnoho důvodů pro chválu Boha. Jaké důvody bys uvedl ty?

Velikonoční chvála (Žalm 113 a 115)

V protikladu k Velkému Hallelu (Žalm 136) je skupina od 113. do 118. žalmu známá jako Hallel (chvála). Tento Hallel se zpíval při rodinné oslavě svátku Pesach (velikonoc). Žalm 113 a 114 se zpíval před jídlem, zatímco poslední čtyři žalmy se zpívaly až po jídle.

1. Jak dlouho a jak mnoho má být chváleno Boží jméno? Ž 113,1-3
2. Co je důvodem pro takovou chválu? Ž 113,4-9

John Newton (kapitán-otrokář, který nakonec uvěřil) napsal oslavnou píseň nazvanou "Ježíšovo jméno". Píseň začíná: "Jak sladce zní sluchu věřícího jméno Ježíš." V Písmu je Ježíš Kristus nazýván mnoha jmény a v Newtonově písni se objevuje šest z nich: Pastýř, Ochránce, Přítel, Prorok, Kněz, Král. Všemi těmito jmény vyjádřil Ježíšův charakter a vztah k nám.

3. Jaký je rozdíl mezi pravým Bohem a modlářskými idoly pohanů? Ž 115,3-8

"Žalmista líčí, jaký účinek mělo uctívání model na ctitele... Člověk se nemůže povznést nad své pojetí pravdy, čistoty a svatosti. Nepozvedne-li se mysl nad lidskou úroveň, nepozvedne-li se vírou k rozjímání o věčné moudrosti a lásce, klesá člověk stále níž a níže. Vyznavači falešných bohů připisovali svým božstvům lidské vlastnosti a vášně, což jejich úroveň snížilo k podobě hříšného lidstva a zneuctvovalo je." (Patriarchové a proroci, str. 58)

4. Které modly dnešní doby nám brání, abychom plně ocenili Boha a duchovní hodnoty, které nám chce dát?

Vesmírná symfonie (Žalm 147 a 148)

"Jak vzácná jsou naučení tohoto žalmu (147.). Mohli bychom se právem oddat studiu posledních čtyř Davidových žalmů." (FE 371)

1. Jakým obrazem je popsána Boží péče? Ž 147,2-6

Boží myšlení je nekonečné anebo doslova přeloženo "bez počtu". Sčítá počet hvězd, kterých je více než obyvatel Izraele. Avšak každému člověku osobně projevuje láskyplnou péči.

2. Jaká moc je životně důležitá pro přírodu a její růst? Ž 147,7-9

"Všechnu přírodu prostupuje tajemný život – život, který udržuje světy v nekonečném prostoru; i život nepatrného hmyzu, který je unášen letním vánkem; život, který dává křídla letu vlaštovky a potravu mladým, hladovým ptáčatům, a který mění poupě v květ a květ v ovoce.

Ta samá síla, která udržuje přírodu, působí také v člověku. Ty samé velké zákony, které řídí hvězdu stejně jako atom, řídí i lidský život.... Z něj (Boha) pochází všechn život." (Výchova, str. 80.81)

3. Kdo všechno chválí Hospodina? Ž 148,3-10

"Příroda hovoří k jejích (lidským) smyslům a hlásá, že je živý Bůh, Stvořitel, nejvyšší Vládce všech věcí... Krása, kterou je země oděna, je znamením lásky Boží. Můžeme ji spatřit ve věčných pahorcích, v mohutných stromech, v rozvírajících se poupatech a v líbezných květech. Všechno k nám promlouvá o Bohu." (Patriarchové a proroci, str. 24)

4. O co se ochuzujeme, když si neuděláme čas, abychom se mohli těšit z krás přírody? Uved' tři důvody, proč je pro nás rekreace v přírodě důležitá.

Haleluja! (Žalm 149 a 150)

1. Jak mají lidé vyjadřovat svoji lásku a vděčnost Bohu? Žalm 150

Jaký vhodný závěr ke knize Žalmů; 13 krát v pouhých šesti verších poslední kapitoly nacházíme slovo "chvála". Můžeme snad odolat a nepřipojit se k výzvě: "Všechno, co má dech, ať chválí Hospodina! Haleluja." (Ž 150,6)

Všechny třídy lidstva, bez ohledu na postavení, věk či pohlaví, jsou vybízeny, aby chválily Hospodina. A tato chvála by neměla být omezena jen denní dobu. K lidskému hlasu, hlasitému a jasnému, se přidávají smyčcové, žesťové a dřevěné dechové nástroje – vše se spojuje do skutečné symfonie k oslavě velkého Stvořitele, věčného Boha a milujícího Spasitele.

"Chválit Boha upřímně z celého srdce je právě tak důležité jako se modlit. Máme ukázat světu i všem nebeským bytostem, jak si vážíme podivuhodné Boží lásky k hříšnému člověku a že očekáváme stále větší a větší požehnání z Boží nekonečné plnosti. Musíme mnohem více mluvit o svých radostných zkušenostech. Po zvláštním vylití Ducha svatého vzroste i naše užitečnost ve službě pro Pána, jestliže budeme vyprávět o Boží lásce a o jeho úžasných činech." (Kristova podobenství, str. 176)

Doporučené studium

Prostuduj si Žalm 116-118. Přečti si kapitulu "Boží vinice" (str. 166-181) v knize Kristova podobenství a kapitulu "Básnictví a zpěv" (str. 129-137) v knize Výchova.

"Boha máme chválit praktickou službou a tím, že uděláme pro oslavu jeho jména všechno, co je v našich silách. Bůh nám dává dary, abychom měli co rozdávat a mohli svět seznamovat s jeho povahou." (Kristova podobenství, str. 176)

Diskusní otázky

1. Vyprávěj osobní zkušenost o tom, jak jsi získal zvláštní požehnání poté, co jsi v těžkostech chválil Boha.
2. Proč musel Ježíš chválit svého Otce, když byl na kříži?
3. Jaký dopad to bude mít na životy jiných, když tě uslyší chválit Boha za jeho požehnání, která dostáváš? Myslíš si, že je správné při modlitbě k Bohu chválit druhé, aby byli pozitivním způsobem posílení?

Shrnutí

Tato série úkolů začínala pochmurnými otázkami, ale končí radostnou chválou. Jaký velkolepý příklad nám dal Pán Ježíš, když zpíval chvalozpěv a věděl, že za necelých 24 hodin bude za nás trpět druhou smrt! Jeho víra pronikla hrozivou temnotou a přinesla následující výsledek: "Vrcholem radosti je být s tebou" (Ž 16,11). Haleluja!

I tvé dary pomohou

Misijní sbírky 2. čtvrtletí jsou určeny na sobotní školu dětí.

Jsme rádi, že v současné době můžeme svobodně tisknout čtvrtletní úkoly sobotní školy pro děti všech věkových kategorií. Náklady spojené s přípravou a výrobou těchto publikací však přesahují cenu, za kterou je naše děti dostávají.

Pomoz svými misijními dary vytvořit potřebný fond na vydání dětských úkolů sobotní školy v dalších čtvrtletích!

Dary 13. soboty

jsou ve 2. čtvrtletí určeny pro financování stavebních projektů českého sdružení.

„Ochotného dárce miluje Bůh.“ (2 Kor 9,7)